

MOZES ZONDER DEKSEL IN HET AANGEZICHT VAN JEZUS CHRISTUS

Preek over 2 Korinthe 3:13
Gehouden in Monkwell Street Meeting
12 augustus 1794

Door

William Huntington S. S.

1ste druk uitgegeven door
T. Bensley, Boltcourt, Fleetstreet,
Londen, 1794

*Want Ik zal u mond en wijsheid geven,
welke niet zullen kunnen tegenspeken,
noch wederstaan allen, die zich tegen u zetten.
Lukas 21:15*

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2002

Mozes zonder deksel in het aangezicht van Jezus Christus.

En doen niet gelijkerwijs Mozes, die een deksel op zijn aangezicht legde, opdat de kinderen Israëls niet zouden sterk zien op het einde van hetgeen te niet gedaan wordt. 2 Korinthe 3:13

In het eerste vers van 2 Korinthe 3 lezen we: "Beginnen wij onszelven wederom u aan te prijzen? Of behoeven wij ook, gelijk sommigen, brieven van voorschrijving aan u, of brieven van voorschrijving van u?" Met deze zin treft Paulus de valse apostelen. Als zij zich door boze toespelingen een plaats verworven hadden in het hart van eenvoudige en onbehoedzame mensen, kregen ze brieven van, hen waarin ze werden aanbevolen bij andere gemeenten. Zo konden ze nog meer kwaad verrichten. Deze apostelen hadden niets wat hen bij anderen kon aanbevelen dan hun trots en de woorden die ze spraken en daar besteedde Paulus geen aandacht aan. "Ik zal dan verstaan, niet de woorden dergenen, die opgeblazen zijn, maar de kracht" (1 Kor. 4:19). Maar die kracht misten zij. De kracht van God was niet in hen geopenbaard, hun gebed vermocht niets en God had hen nog nooit gebruikt als middel om Zijn genade en Zijn Geest aan anderen te schenken. Zij waren valse apostelen en dienaren van de satan. De Heere prees Paulus, omdat hij dat had aangetoond. "Gij hebt beproefd degenen, die uitgeven, dat zij apostelen zijn, en zij zijn het niet; en hebt ze leugenaars bevonden" (Openb. 2:2).

Deze discipelen van Mozes, die Christus "door nijd en twist" predikten (Filip. 1:15), durfden zelfs brieven te schrijven in de naam van Paulus als de gemeenten hen geen brieven meegaven om hen bij andere gemeenten aan te bevelen. Dit bracht Paulus ertoe om voortaan al zijn brieven eigenhandig te ondertekenen, als een teken dat ze niet vervalst waren. "De groetenis met mijn hand, van Paulus; hetwelk is een teken in iedere zendbrief; also schrijf ik" (2 Thess. 3:17). De apostel waarschuwt zijn volgelingen tegen dit vreselijke bedrog: "Dat gij niet haastelijk bewogen wordt van verstand, of verschrikt, noch door geest, noch door woord, noch door zendbrief, als van ons geschreven, alsof de dag van Christus aanstaande ware" (2 Thess. 2:2), want wij hebben u daarover niet geschreven.

"Of behoeven wij ook brieven van voorschrijving?" (2 Kor. 3:1). Nee, degenen die God zendt, zal Hij Zelf aanbevelen en dat zal Hij openbaren in het geweten van Zijn volk. Niet degene die zichzelf aanbeveelt, staat in de gunst van God, maar degene die de Heere aanbeveelt. Bovendien zal het werk van een dienaar die een goede arbeider is en niet schaamrood hoeft te worden, hem bij de mensen aanbevelen. Ook zullen de zegelen van zijn bediening hem des te meer bij anderen aanbevelen. Want "het geschenk is in de ogen zijner heren een aangenaam gesteente; waarhenen het zich zal wenden, zal het wel gedijen" (Spr. 17:8). Ja, "de gift des mensen maakt hem ruimte, en zij geleidt hem voor het aangezicht der groten" (Spr. 18:16). Daarom behoeven we geen brieven van voorschrijving aan u of van u.

"Gijlieden zijt onze brief, geschreven in onze harten, bekend en gelezen van alle mensen" (2 Kor. 3:2). Wij zijn de pennen die de Geest gebruikt om Zijn wetten van geloof, waarheid, liefde en vrijheid te schrijven in uw hart. Wij hebben gehoord dat u rekenschap hebt afgelegd van de hoop die in u is en van de bevinding die hoop werkt. Deze hoop en bevinding zijn gelijk aan de onze en kunnen we ook terugvinden in de

Schrift. Daarom weten we, geliefden, dat "uw verkiezing van God is, want ons Evangelie is onder u niet alleen in woorden geweest, maar ook in kracht, en in de Heilige Geest, en in vele verzekerdheid" (1 Thess. 1:4-5). God heeft in ons hart geopenbaard dat u tot Zijn volk behoort en wij hebben u lief. Zo bent u, als onze brief, in ons hart geschreven. Omdat uw bekering tot God in ons hart is geopenbaard, kunnen alle mensen u lezen. Alle mensen kunnen zien dat u uiterlijk veranderd bent, dat u zich van de afgoden tot de levende God hebt gekeerd, dat u niet meer van de wereld bent, dat u licht en waarheid ontvangen hebt, dat u schijnt temidden van een verdraaid geslacht, dat uw leven oprecht en uw wandel ootmoedig is, dat u anders bent dan anderen en een kuise wandel hebt en dat u vervolging lijdt omwille van Christus en uw geweten. Dit is een brief die alle mensen kunnen lezen. Daarom zullen de heidenen zeggen: "De HEERE heeft grote dingen aan dezen gedaan" (Ps. 126:2).

"Als die openbaar zijn geworden, dat gij een brief van Christus zijt, en door onze dienst bereid" (2 Kor. 3:3). Wat de Zaligmaker gedurende Zijn omwandeling aan anderen heeft geleerd, heeft Hij door Zijn Geest in uw hart geschreven. De Schrift is een verzegeld boek. Zo heeft Hij u, toen u tot het geloof kwam, verzegeld met de Geest der belofte. Zo zult u, als de verborgen schat van de Heere, eens gedragen worden in de schoot van Abraham, zoals zoveel andere brieven van liefde en levende brieven. Daar zal de Heere u, deze levende brief, openen en in het openbaar voorlezen voor allen die in de hemel zijn. Ook zal Hij u voor hun ogen als Zijn kind erkennen.

"Door onze dienst bereid": door onze arbeid bent u tot genade gekomen. U bent het zegel van onze zending en opdracht. Wij zijn goede soldaten van Christus en u bent de buit van onze overwinning. Wij zijn ploegers en wijnbouwers en u bent de oogst en de vrucht. Ja, u bent de schoven van de oogst die wij binnenhalen. Zij die wenen en kostelijk zaad zaaien, zullen als zij tot God weerkeren, deze schoven met zich meenemen als hun blijdschap en hun gloriekroon. Wij zullen u aan Christus voorstellen als het duizendjarig rijk op de nieuwe aarde zijn aanvang zal nemen. Christus zal u aan Zijn Vader voorstellen in de eeuwige heerlijkheid aan het einde van deze periode, als Hij alle onderdanen van Zijn Koninkrijk - niet één uitgezonderd - aan Zijn Vader zal geven.

"Geschreven niet met inkt, maar door de Geest des levenden Gods, niet in stenen tafelen, maar in vlezene tafelen des harten". Het woord der waarheid dat in de Schrift is opgetekend, is met inkt geschreven. Het kan echter geen kracht doen in ons hart zonder verootmoedigende genade. De Bijbel is door de heilige mensen met een pen geschreven, maar God Zelf schrijft met de vinger van Zijn Geest in de vlezene tafelen van ons hart en niet op de stenen tafelen, waarop de zedelijke wet geschreven stond. Het stenen hart is weggenomen, omdat we de vergevende genade van God in ons hart gevoelen en in het geloof op Christus hebben mogen zien. Dit leidt mensen tot berouw, zachtmoedigheid, verootmoediging, droefheid naar God en een schriftuurlijke bekering. Het verbreekt ook het onboetvaardige, harde en halsstarrige hart en maakt het ontvankelijk voor iedere Goddelijke indruk.

"En zodanig een vertrouwen hebben wij door Christus bij God" (2 Kor. 3:4). We vertrouwen dat wat wij gezegd hebben over uw gelukzalige staat en de vruchten van onze arbeid onder u, waar is. Dit inzicht in mensen en dingen ontvangen we van Christus, van Wie ook al onze wijsheid, onze kennis en ons inzicht komt. Het vertrouwen waar onze tekst over spreekt, is ook "bij God". Het erkennen van de

vruchten van onze arbeid en onze gelukzalige staat, strekt tot de eer van God. Ik zal niet roemen in iets wat God niet door mij heeft gewrocht om de heidenen door woorden of door daden tot gehoorzaamheid te brengen.

"Niet dat wij van onszelven bekwaam zijn iets te denken, als uit onszelven" (2 Kor. 3:5). We zijn niet bekwaam om de Geest, de waarheid of de genade van God aan de mensen te schenken. We zijn ook niet bekwaam om het werk der genade in het hart van de mens juist te onderscheiden, te lezen, te waarderen en te beoordelen.

"Maar onze bekwaamheid is uit God" (2 Kor. 3:5). Het licht, de kennis en de genade die we hebben, zijn een onverdiende gave van God. Dat geldt ook voor alle vrucht op onze arbeid. Ook het inzicht in uw hart en de kennis van uw staat, zijn van God. Hij geeft ons het licht om te zien hoe het met uw hart is gesteld, de kennis om daarover te oordelen en de overtuiging in ons hart dat ons oordeel juist is. Bovendien gaf Hij mij de opdracht om vrijmoedig te spreken in Korinthe, omdat Hij veel volks had in die stad. Door ons bent u geroepen. God kan anderen gebruiken, zelfs mensen met een aards talent of mensen zonder genade, om wat licht te werpen op Zijn Woord en om uw verstand enigszins te verlichten en om Zijn geestelijke uitdelers enige goede uitdrukkingen voor het gebed en over de bekering te leren, maar Hij gebruikt hen nooit om zielen tot Zich te bekeren. Die eer schenkt Hij hen niet: "Want al hadt gij tien duizend leermeesters in Christus, zo hebt gij toch niet vele vaders; want ik heb u door het Evangelie geteeld" (1 Kor. 4:15). Daarom is onze bekwaamheid uit God.

"Die ons ook bekwaam gemaakt heeft, om te zijn dienaars des Nieuwen Testaments, niet der letter, maar des Geestes" (2 Kor. 3:6). Het Nieuwe Testament is het verbond der genade, dat gesloten is tussen de Vader en de Zoon. Toen Christus aan de voorwaarden van dit verbond had voldaan, toen het verzegeld en bekrachtigd was door Zijn bloed en toen het door de dood van de Testamentmaker rechtsgeldigheid gekregen had, werd het een testament. Dit testament was wettig en rechtsgeldig en niemand mag er iets aan af- of toedoen of het ongeldig maken. Het is van kracht voor iedere erfgenaam van de belofte. Hij mag komen en zal de erfgoederen ontvangen die door de Vader in het testament zijn opgenomen en door de Zoon aan hem zijn nagelaten.

Een bekwaam dienaar van het Nieuwe Testament is iemand die de Geest der belofte heeft ontvangen, iemand die bevindelijk kennis heeft gekregen van de waarheden, de zegeningen en de beloften van het evangelie en die deze in zijn hart heeft genoten. Zo kan hij aan anderen vertellen "wat God voor zijn ziel heeft gedaan". Hij heeft de Geest en is een dienaar van de Geest. Hij deelt in de genade en is een goede uitdeler van deze genade. Hij heeft kwijschelding van zijn zonden ontvangen en hij predikt vergeving. Hij is gerechtvaardigd en hij predikt de rechtvaardigheid. Hij gelooft en daarom spreekt hij. Hij is levendgemaakt en daarom verkondigt hij het Woord des levens. Hij is vrij en predikt anderen de vrijheid. Hij heeft zijn roeping en verkiezing vastgemaakt en daarom schrikt hij er niet voor terug om de hele raad van God te verkondigen. Christus is in hem geopenbaard en hij draagt Hem uit en predikt Hem onder de heidenen. Hij heeft ervaren dat Zijn Naam is als de reuk van de olie die wordt uitgegoten en daarom wil hij dienstbaar zijn in de verkondiging van de reuk van Zijn Naam in iedere plaats. Hij draagt zout in zichzelf en zijn woorden zijn met zout besprengd om anderen te zouten. Hij is verlicht en laat zijn licht schijnen voor de mensen. Hij is een kaars op een kandelaar en verlicht allen die in het huis zijn. In de handen van Christus is zo iemand een bekwaam dienaar van het Nieuwe Testament.

"Niet der letter": de letter geeft geen leven, geen hoop en geen hulp. Zij brengt de zondaar niets goeds, maar eist alles van hem. Zij eist liefde, rechtvaardigheid en volmaakte en nooit aflatende gehoorzaamheid, maar schenkt geen genade, vergeving of heil. Een dienaar van de letter is voor God een dood mens en voor anderen als een misdragende baarmoeder en uitdrogende borsten. Hij is een dood instrument en brengt een onzeker geluid voort. Hij is een bron zonder water, die niemand verfrist. Hij voorziet het hoofd misschien wel van het nodige, maar hij voedt het hart niet. Hij kan de trots van anderen koesteren, maar hij zal nooit de ziel spijzen. Hij kan anderen opgeblazen maken, maar hij kan nooit iemand het geloof schenken, omdat hij slechts een dienaar van de letter is.

"Want de letter doodt" (2 Kor. 3:6). Zij dreigt iedere overtreder met de tijdelijke dood. Hij die Gods Naam ontheiligde, werd buiten het kamp gestenigd. Zij die Baäl-Peor aanbaden, werden ter plekke gedood. De man die hout verzamelde op de sabbat, werd op het bevel van God gedood. Het opstandige kind dat zijn ouders niet eerde, moest gestenigd worden. De letter brengt ons de geestelijke dood. Zij vervloekt iedereen die onder haar macht ligt en dood is door de werking van de wet. De letter doet zowel ons lichaam als onze ziel de eeuwige dood sterven. Zij veroordeelt de ziel tot de eeuwige dood en het lichaam tot de eeuwige vlammen.

"Maar de Geest maakt levend" (2 Kor. 3:6). Hij maakt de dode ziel levend, schenkt haar het leven en geeft haar indrukken en doet haar naar God uitgaan. Hij neemt de prikkel des doods weg door de verzoening toe te passen en het oordeel des doods door de zondaar de gerechtigheid van Christus te schenken. Hij werkt het geloof in het hart en stelt de Heere voor als de Gever van het leven en zo leert Hij de ziel leven door het geloof in de Zoon van God.

"En indien de bediening des doods in letteren bestaande, en in stenen ingedrukt, in heerlijkheid is geweest" (2 Kor. 3:7). De wet is met een zeer luisterrijke majesteit gegeven. God kwam neer op de berg Sinai. Hij had twintigduizend strijdswagenen en duizenden engelen. Hij kwam neer met donder, bliksemstralen, rook, donkerheid, het geklank van een trompet en het volk hoorde "de stem Zijner woorden". God schreef de wet met Zijn eigen vinger en gaf haar aan de engelen. Mozes ontving de wet van hen. Het gezicht van de middelaar straalde van heerlijkheid toen hij de wet aan het volk gaf. Zo werd de wet bekrachtigd en het ambt van Mozes geëerd. Ondanks al deze heerlijkheid, is de wet "de bediening des doods" en was de heerlijkheid die haar omgaf, vreselijk voor Israël.

"Alzo dat de kinderen Israëls het aangezicht van Mozes niet konden sterk aanzien, om de heerlijkheid zijns aangezichts, die te niet gedaan zou worden" (2 Kor. 3:6). De kinderen Israëls konden niet naar deze heerlijkheid kijken. De stem en de verschrikkelijke majesteit van God stelden hen als schuldenaars voor Hem, zodat zij het licht niet konden verdragen. Het deksel van de onwetendheid lag op hun hart, zodat ze niet konden begrijpen wat dit alles betekende en daarom verkeerden ze liever in de duisternis. Dat is vandaag het geval met ieder kind van de dienstmaagd. Hij strompelt om de oude berg heen temidden van duisternis en donkerheid. Breng hem echter naar Sion, de volkomenheid der schoonheid, waar God blinkende verschijnt en hij schuwt de stralen en haat het licht. Ook wil hij niet tot het licht komen, omdat hij dan om zijn daden wordt bestraft. Dit is het oordeel over hem en zoals het nu is, zal het ook in de laatste dag zijn. Hij zal de steenrotsen en de bergen vragen om hem te

verbergen voor het aangezicht van Hem Die op de troon zit en voor de toorn des Lams. Omdat hij het licht haat, zal hij in de buitenste duisternis geworpen worden bij het geslacht van zijn vader en zal hij het licht nooit zien.

Als de bediening van de dood gepaard kan gaan met zoveel heerlijkheid, "hoe zal niet veel meer de bediening des Geestes in heerlijkheid zijn?" (2 Kor. 3:8). De wet openbaart de heiligheid en de rechtvaardigheid van God en Zijn toorn en verontwaardiging over alle zonden. Maar het evangelie openbaart en belooft de Heilige Geest aan iedere ziel die gelooft. Hij is de God der heerlijkheid en maakt de lichamen der heiligen tot Zijn eigen tempel. Hij openbaart de eeuwige liefde, genade en barmhartigheid van de Vader en het welbehagen van Zijn voornemen en belofte. Hij verspreidt een heerlijk licht en werkt een heerlijk genadewerk. Hij is het onderpand van de toekomstige heerlijkheid en zal tenslotte de ziel deze heerlijkheid ten volle doen bezitten.

"Want indien de bediening der verdoemenis heerlijkheid geweest is" (2 Kon: 3:9): als een bediening die de hele wereld schuldig stelt voor God, die de misdaad van Adam overvloedig en de zonde "bovenmatig zondigende" (Rom. 7:13) maakt, die de mensen vloekt, veroordeelt en overlevert aan het toekomstige gericht, waarin hun vonnis zal worden geveld en zij veroordeeld zullen worden eeuwig hun straf te ondergaan, heerlijkheid is, "veel meer is de bediening der rechtvaardigheid overvloedig in heerlijkheid" (2 Kor. 3:9).

De bediening der rechtvaardigheid is overvloedig in heerlijkheid, want het evangelie openbaart de rechtvaardigheid van God, Die volkomen genoegdoening vindt in het verzoenende offer van Christus. Ook de volmaakte gehoorzaamheid van de Zoon van God wordt ons duidelijk geopenbaard in het evangelie. Deze gehoorzaamheid wordt door God Zelf toegerekend tot rechtvaardigmaking van allen die geloven. Ook belooft God Zijn genade en sterkte om ons altijd in tijd van nood te helpen, zodat we "tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust" zullen zijn (2 Tim. 3:17). De heerlijkheid van het eeuwig evangelie overtreft die van de zedelijke wet die geschreven is op stenen tafelen in even grote mate, als de heerlijkheid van het onverderfelijke zaad of het Woord van God die van de letter overtreft, als de heerlijkheid van de zegen die van de vloek en de heerlijkheid van de rechtvaardigheid die van de veroordeling overtreft.

"Want ook het verheerlijkte is zelfs niet verheerlijkt in dezen dele, ten aanzien van deze uitnemende heerlijkheid" (2 Kor. 3:10). De wet is op haar best slechts "maanlicht". Ze heerst over de nacht en over de kinderen van de nacht en van de duisternis. Hun hart is nog bedekt met het oude deksel en zij zijn uit de werken der wet, onder de wet en onder de vloek van de wet (Gal. 3:10). Maar net als de maan, kan de wet het hart niet verwarmen en ook kan ze de dorre aarde waarover ze haar licht verspreidt, niet vruchtbaar maken. Bittere dwalingen, stinkende druiven van zonde en dode werken: dat zijn alle vruchten die in de kinderen van de dienstmaagd gevonden worden. U kunt even goed verwachten dat een doorn druiven voortbrengt of een distel vijgen, als zoeken naar enige vrucht in een onvruchtbaar hart dat niet door genade vernieuwd is. Maar het evangelie openbaart God in al Zijn heerlijkheid en majesteit en Christus, de Zon der gerechtigheid en haar luisterrijke stralen: het licht en de warmte die de mensen levend maken. Hij verandert de woestijn in een vruchtbaar veld en het onvruchtbare hart in een springende fontein. Dit brengt het leven en de onverderfelijke aan het licht en toont de weg des levens en het pad des vredes. Zodra de eerste stralen van het licht vallen in het hart van de zondaar en de heerlijkheid van God over hem opgaat, gaat ook in zijn leven de zon op die nooit meer

zal ondergaan. Deze zon doet de rechtvaardigen opgaan en blinken tot de volle dag toe (Pred. 4:18). Als het kind van God zich tenslotte met de heiligen in het licht mag verheugen in de erfenis, zal hij voor altijd blinken als de zon in de heerlijkheid van het Koninkrijk van Zijn Vader, hoe zijn licht op aarde ook is verduisterd en hoe onopgemerkt, verborgen en onbekend hij ook was in de wereld. Dit is de uitnemende heerlijkheid. In dit opzicht was de wet niet heerlijk, want zij toont, ontdekt en schenkt geen van deze dingen.

"Want indien hetgeen tenietgedaan wordt, in heerlijkheid was, veel meer is, hetgeen blijft, in heerlijkheid" (2 Kor. 3:11). Paulus herhaalt hier zijn bewering dat de wet te niet gedaan wordt. Het oude verbond maakt plaats voor het nieuwe. De wil van het gebod maakt plaats voor de wil van het voornemen en van de belofte. Dit geeft God in de hoge de eer, brengt vrede op de aarde en openbaart Gods welbehagen in de mensen. Het nieuwe verbond is niet gelijk aan het oude. Het beveelt onze dood niet en veroordeelt ons niet tot de vloek. In het nieuwe verbond ontvangen we de Heilige Geest, Die de wetten van het geloof, de waarheid en de vrijheid in het hart van de zondaar schrijft. Hij neemt het stenen hart weg en schenkt een vlezen hart. Hij vergeeft de ongerechtigheid en gedenkt de zonde niet meer. Hij reinigt de zondaar van al zijn verdorvenheid en van al zijn drekgoden. Hij doet het hart smelten door Zijn eeuwige liefde en daardoor krijgt de zondaar een afkeer van zichzelf. Deze bediening zal er altijd zijn, hoewel de andere bediening oud geworden is en nabij de verdwijning is, omdat er geen kracht van uitgaat en ze geen nut doet. "Want de wet heeft geen ding volmaakt, maar de aanleiding van een betere hoop, door welke wij tot God genaken" (Hebr. 7:19). Want Christus is geen priester "naar de wet des vleselijken gebods" (Hebr. 7:16), dat de vleselijke mens niets anders brengt dan de toorn van God en de dood. Hoewel de wet geestelijk is, omdat ze de geest en de ziel van de mens onder de geestelijke en eeuwige dood brengt, ligt alleen de vleselijke mens onder haar bediening. Want "de rechtvaardigen is de wet niet gezet, maar de onrechtvaardigen en de halsstarrigen" (1 Tim. 1:9). Maar Christus is priester "naar de kracht des onvergankelijken levens" (Hebr. 7:16). Hij bekleedt dit ambt voor altijd en heeft door één offerande in eeuwigheid volmaakt degenen die naar het voornemen van God geheiligd worden. Op grond van dit offer kan Hij ook alle uitverkorenen het eeuwige leven schenken.

"Dewijl wij dan zodanige hoop hebben" (2 Kor. 3:12), namelijk omdat Christus in ons hart de hoop der heerlijkheid heeft verwekt, we tot de God der hoop gebracht zijn, we zalige mede-erfgenamen zijn van de Geest en ons de bediening van de Geest des levens en der rechtvaardigheid is toevertrouwd, "zo gebruiken wij vele vrijmoedigheid in het spreken" (2 Kor. 3:12). Wij gebruiken dus grote vrijmoedigheid in het spreken. Wij verdoezelen de waarheid niet, wij verbergen de betekenis van de woorden der waarheid niet en maken de snede van dit zwaard niet bot. Wij verdraaien het Woord niet en staan Gods genade niet in de weg door arglistig te wandelen en het Woord Gods te vervalsen. Wij zijn niet bang dat de waarheid van God en Zijn soevereine genade de mensen zal brengen tot een lichtvaardige wandel. Ook weerhoudt de angst om onze goede naam en onze reputatie te verliezen, ons er niet van om de hele raad van God te verkondigen. De mensen noemen mij een ketter en mijn leer kettters. Ik verkondig de God van mijn vaders echter "naar die weg, welke zij sekte noemen" (Hand. 24:14). Ze beschuldigen mij ervan dat ik zeg: "Laten we zondigen, opdat de genade te meer worde" en daarom is hun verdoemenis rechtvaardig.

Ze noemen mijn prediking *dwaas*, maar het behaagt God om allen te redden die erin geloven. Ze noemen het evangelie dat ik verkondig *een leugen*, hoewel duidelijk blijkt dat door mijn leugen de waarheid van God overvloedig is tot Zijn heerlijkheid, want in iedere ziel die dit evangelie ontvangt, heeft het Woord zijn loop, wordt genade verheerlijkt en God groot gemaakt. Deze kwaadsprekers doen geen goed, er gaat geen kracht van hun woorden uit en ze winnen geen ziel voor Christus. Ze bedriegen echter zichzelf en anderen en zijn slechts valse apostelen, werkers van bedrog en dienaren van de satan. Zij zijn het "die in de huizen insluipen, en nemen "de vrouwkens gevangen, die met zonden beladen zijn, en door menigerlei begeerlijkheden gedreven worden". Zij zijn het "die altijd leren, en nimmermeer tot kennis der waarheid kunnen komen" (2 Tim. 3:6-7, Engelse vert.). Ze hebben het liefst vrouwelijke volgelingen, want het zwakkere vat kunnen zij het best bedriegen. Zij kunnen altijd liefhebben en hebben niets om anderen te verleiden dan de begeerlijkheid des vleses en veel ontuchtigheden. Maar wij durven onszelf niet met deze mensen te vergelijken. Wij behoren niet tot de predikanten die de mensen tot zichzelf trekken, die aan jeukende oren kriebelen en die maken dat mensen zich van de waarheid afkeren en in fabels geloven. Wij behoren ook niet tot de mensen die ijdele woorden spreken, die onderwijs willen geven in de wet, maar die niet weten wat ze zeggen of waarvan ze anderen verzekeren. Wij zijn echter dienaren van God en niet van de mensen. Wij zijn niet door de mensen geroepen en hebben het evangelie niet van de mensen ontvangen. Wat we weten, weten we alleen door de openbaring van Christus. God heeft Zijn Zoon in ons geopenbaard, opdat we Zijn Naam zouden uitdragen en prediken onder de heidenen. Wij hebben voorgenomen niets te weten dan Jezus Christus en Die gekruist, want Hij is de wijsheid en de kracht van God. We weten van Wie we deze dingen geleerd hebben en in Wie we geloofd hebben, we zien dat onze arbeid vruchten draagt, dat u allen mede-erfgenaam bent van de genade en we aanschouwen hoe u als een licht schijnt in de wereld. Daardoor zijn de mensen "ten volle verzekerd van onze bediening". Door middel van de verkondiging van het evangelie hebben wij in het aangezicht van God een beroep gedaan op uw geweten en we hebben de kracht die van deze verkondiging uitging en de gezegende vruchten die deze in u werkte, gezien. Daarom spreken we vrijmoedig zonder een blad voor onze mond te nemen of te vrezen voor een slechte naam onder de mensen.

"En doen niet gelijkerwijs Mozes, die een deksel op zijn aangezicht legde, opdat de kinderen Israëls niet zouden sterk zien op het einde van hetgeen te niet gedaan wordt." 2 Kor. 3:13.

Bij de behandeling van deze woorden zal ik spreken over:

1. Het ambt van Mozes.
2. De heerlijkheid die van zijn gezicht afstraalde.
3. Het deksel dat hij op zijn gezicht legde.
4. Het einde dat Israël niet kon zien.
5. De afschaffing van de wet.

1. Het ambt van Mozes.

In de eerste plaats behoorde Mozes tot de Israëlieten. Hij was van het zaad van Abraham, en de stam van Levi. Hij was een broeder van hen die tot een andere stam, Juda, behoorden, hij was vlees van hun vlees en been van hun beenderen. Als zodanig is hij een type van die vermaarde Spruit, Die waarlijk een Israëliet was en in Wiens mond geen bedrog was. Hij was de Broeder Die in de benauwdheid geboren zou worden. Hij is gemaakt tot vlees van ons vlees en been van onze beenderen.

In de tweede plaats was hij opgevoed, verkoren, geroepen en gezonden door God Zelf. Hij moest de kinderen Israëls bevrijden van de Farao, die rivierdraak, en van hun wrede opzichters. Hij bevrijdde hun nek van het juk der slavernij, hun ziel van de ijzeroven en hun vingers van de potten. In dit alles was hij een beeld van die meerdere Verlosser, Die ons bevrijdt van de oude draak of de duivel, van de tirannie van onze onderdrukkers en van de zonden die over ons heersen. Ook bevrijdt Hij ons van het bittere juk van onze overtredingen, van het juk van de wet, van de oven van de Goddelijke toorn en maakt Hij onze vingers los van de potscherven van deze aarde. Mozes oefende Gods gerichten uit in Egypte, hij toonde bij de Rode Zee dat God goed en streng is, hij leidde het volk door de woestijn en verliet het niet tot het in het gezicht van het beloofde land gekomen was. In dit alles was hij een type van Christus, maar in alles was hij ook minder dan Christus. Christus kwam in deze wereld om het oordeel te brengen, opdat degenen die niet zagen, zien zouden en degenen die zagen, blind zouden worden. Hij oefende wraak op het joodse volk, omdat het Hem verworpen had en Zijn Kerk wreed bejegende. Hij toont Zijn goedheid aan allen die Hem gehoorzamen en is streng voor allen die Hem haten. Hij leidt Zijn volk door de wildernis van deze wereld en brengt hen in het beloofde land, dat heel ver weg is. Mozes had een wonderlijke staf, waarmee hij op het water sloeg en het in bloed veranderde, waarmee hij de zee kliefde. Toen deze staf geheven was, had Israël de overhand en werd Amalek verslagen. Deze staf is slechts een zwak beeld van de scepter van de Zaligmaker, waarmee Hij de aarde slaat en de goddelozen verdelgt. Hij zwaait met deze scepter als Hij naar recht een oordeel uitspreekt en als Hij oorlog voert. Hij heerst in het midden van Jeruzalem door de scepter Zijner sterkte uit Sion uit te zenden (Ps. 110:2). Als we onder deze scepter verkeren, kunnen we de wereld, het vlees en de duivel overwinnen.

?? Bovendien was Mozes bekleed met het hoge ambt van middelaar. Hij vond genade in de ogen des Heeren. Hij mocht tot Hem naderen en met Hem spreken, hij was de mond van God tot het volk en de mond van het volk tot God. Hij mocht op de bres staan als de toorn van de Almachtige ontstoken was tegen de opstandelingen. Daarin was hij een beeld van de meerdere Middelaar van een

beter verbond, Die genade vond in de ogen des Heeren voor al Zijn volk, en met Zijn hart Borg is geworden om tot God te genaken en in Zijn nabijheid voor ons te pleiten. In het laatste der dagen spreekt de Vader door Hem tot ons en door Zijn tussenkomst spreekt Hij voor ons tot God. Hij is onze Scheidsman en heeft Zijn hand op God en op ons gelegd. Hij heeft de middelmuur des afscheidsels gebroken en vrede gemaakt door het bloed des kruises. Hij staat voor altijd op de bres om gaven uit te delen onder de mensen, ja onder de wederhorigen, opdat God onder hen kan wonen.

- ?? Bovendien was Mozes een profeet. Hij heeft voorzien dat er een Messias zou komen, dat al de heiligen in Zijn handen zouden zijn en aan Zijn voeten zouden neerzitten (Deuter. 33:3), dat Hij hen zou onderwijzen en dat Zijn wraak zou neerdalen op degenen die Hem verwerpen. Hij heeft gewezen op het Woord des geloofs en op de gerechtigheid die door God zou worden toegerekend, waarvan zowel de wet als de profeten getuigen. Hij heeft getoond hoe ijdel alle menselijke rechtvaardigheid is en heeft voorzien welk onheil er zou komen over hen die deze Rots des heils verachten. In al deze dingen was Christus "een Profeet als hij", want Hij heeft voorzien dat de heidenen zalig zouden worden en dat de Joden weer zouden terugkeren tot God. Hij heeft gesproken over de rechtvaardigheid, het leven, de vrede, de rust en het geluk, die zij die Hem aannemen, zullen genieten. Hij heeft voorzien dat het joodse volk vernietigd zal worden, omdat het Hem heeft verworpen en dat allen die tegen Hem woeden, in het verderf gestort zullen worden. Tenslotte heeft Hij het vreselijke oordeel over degenen die het eeuwige evangelie horen en verachten, voorzien.
- ?? Ook was Mozes "koning in Jeschurun, als de hoofden des volks zich vergaderden" (Deuter. 33:5). Daarin was hij een beeld van de Koning der gerechtigheid en de Koning des vredes, die tot Koning gezalfd is over Sion, de berg van Gods heiligheid en aan Wiens grootheid, heerschappij en Koninkrijk geen einde zal komen. Dit brengt mij tot mijn tweede hoofdgedachte.

2. De heerlijkheid die van het gezicht van Mozes afstraalde.

De Heere was op de berg verschenen in dikke duisternis en had tot het volk gesproken vanuit de verborgen plaats des donders. Hij had bevolen dat er een omheining om de berg moest worden gezet, opdat niemand er ergens doorheen zou kunnen glippen om de berg aan te raken. De Heere liet echter de volgende wegen open om tot Hem te naderen.

De ene weg was Zijn Naam, Die geschreven stond op de borstplaat van de Hogepriester, die door het voorhangsel mocht naderen tot het verzoendeksel. De andere weg was Mozes, een type van de Middelaar van het nieuwe verbond, de "Apostel en Hogepriester onzer belijdenis" (Hebr. 3:1). Hij is de enige Troon der genade, de enige Verzoening en het enige Verzoendeksel. De heerlijkheid tussen de cherubim en in de "Urim én de" Thummim die in de borstlap des gericht waren gezet zagen op Hem. Ook straalde Zijn heerlijkheid van het gezicht van Mozes af.

Maar nu is Hij Die tussen de cherubim woont, opgestaan tot onze hulp en onder ons gekomen. In de Heilige worden het "licht" en de volmaaktheid gevonden en de heerlijkheid van God kunnen we alleen zien in het aangezicht van Christus Jezus. Daarop moeten we zien om verlicht te worden, want iedere goede en volmaakte gave komt tot ons van de Vader der lichten door de bediening van Jezus Christus. Als wij zeggen: "Toon ons de Vader, en het is ons genoeg", luidt het antwoord: "Ben Ik zo lange tijd met ulieden, en hebt gij Mij niet gekend, Filippus?" (Joh. 14:8-9). Op Jezus moeten we zien om het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid en het Afschijnsel

Zijner heerlijkheid te aanschouwen. Dan zullen we Hem onmiddellijk zien, want er staat geschreven: "Want God, Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene, Die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus" (2 Kor. 4:6). Dit is het licht van Gods aangezicht, dat lag opgesloten in de zegen die over Israël werd uitgesproken: "De HEERE zegene u, en behoede u! De HEERE doe Zijn aangezicht over u (lichten, en zij u genadig! De HEERE verheffe Zijn aangezicht over u, en geve u vrede!" (Num. 6:24-26). Het lichten van Gods aangezicht, brengt de mens Zijn gunst en het leven. Het licht en de liefde die van Zijn gezicht afstralen, tonen ons de heilige weg door het voorhangsel en trekken de ziel op een aangename wijze tot God. God trekt, tot het hart zo brandt van liefde en we zo dicht tot Hem genaderd zijn, dat van ons geldt: "Die in de liefde blijft, blijft in God, en God in hem" (1 Joh. 4:16). Zo zien we als door een spiegel, tot we "naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd worden, van heerlijkheid tot heerlijkheid" (2 Kor. 3:18). Dit werd geopenbaard aan de drie getuigen op de berg Thabor, toen de middelaar Mozes en de profeet Elia met een verheerlijkt lichaam verschenen. Beiden legden ze hun ambt neer, opdat de enige Profeet van Zijn Kerk en de enige Middelaar van een beter Testament het zou aanvaarden. Toen verscheen de Heere Jezus in de luister die Hem toekwam en toonde iets van Zijn oneindige Godheid, heerlijkheid en majesteit door het voorhangsel van Zijn vlees. Mozes en Elia deden toen afstand van hun ambt, verdwenen met het heerlijke visioen en verschenen niet meer. Zo liet God de getuigen zien dat de heerlijkheid die van het gezicht van Mozes afstraalde, slechts geleend was en nergens meer gevonden zou worden dan in het aangezicht van de Zoon van God, de Fontein van heerlijkheid, licht, leven en liefde.

Nogmaals, de heerlijkheid die van het gezicht van Mozes afstraalde openbaarde de oorsprong van de wet, bekrachtigde en maakte het ambt van Mozes heerlijker. Deze heerlijkheid wees er ook op dat de wet door de God der heerlijkheid was gegeven en als uit Gods hand ontvangen moest worden, omdat de heerlijkheid van God afstraalde vanaf het gezicht van de middelaar die hun de wet bracht. Dit alles moest het volk echter leiden tot een andere Middelaar, een grotere heerlijkheid en een andere bedeling, die geschreven zou worden op de vlezen tafelen van zondaarsharten en die gepaard zou

gaan met de openbaring van Gods heerlijkheid door de komst van de Heilige Geest. Deze heerlijkheid is uit God, de Fontein van alle genade en brengt het leven en de onsterfelijkheid aan het licht in de ziel van de zondaar, opdat de eeuwig gezegende Middelaar verheerlijkt zou worden. God wil dat Zijn Zoon geëerd wordt, zoals Hij Zelf wordt geëerd door allen die geloven. Hij zal de "rijkdom Zijner genade" tonen "in heerlijkheid door Christus Jezus" (Ef. 2:7; Filip.4:19). Zijn enige doel is dat allen die gezaligd en verheerlijkt zijn, God en het Lam evenveel dank zullen toebrengen voor hun zaligheid.

Tenslotte, Deze heerlijkheid op Mozes' aangezicht was niet alleen een luisterrijke afschaduwing van het geloof dat de wereld overwint, maar gaf ook een uitnemend zicht op de Zaligmaker in de toekomstige wereld. Daar zullen we zien zoals we gezien worden en kennen als we gekend zijn. Daar zullen we opwaken met hetzelfde lichaam als Christus en ervoor altijd mee vergenoegd zijn. Dit is de verborgenheid van de heerlijkheid die van Mozes afstraalde. Ik kom nu tot:

3. Het deksel op Mozes' aangezicht.

Dit deksel wijst erop dat de wet die toen gegeven werd een "deksel" of "dekkleed" was dat het verbond der genade, dat God met Abraham had besloten, bedekte. Het verbond der genade lag onder dit deksel verborgen. Mozes zelf en de wet die op stenen tafelen was geschreven, waren de doeken waarmee de wet des geloofs was omwonden. Deze wet des geloofs wordt altijd geschreven in de vlezen tafelen van het hart van Gods uitverkorenen als ze door genade geroepen worden en zal daar ook altijd in geschreven blijven staan. Dit deksel bedekte ook de meerdere Middelaar, Die "achter onze muur staat, blinkende uit de tralien" (Hoogl. 2:9). Het betere verbond lag verborgen onder de wet en kwam alleen hier en daar openbaar in een onvoorwaardelijke belofte. In tekstgedeelten zoals de volgende, viel er enig licht op dit verbond: "En de HEERE, uw God, zal uw hart besnijden, en het hart van uw zaad, om de HEERE, uw God, lief te hebben met uw ganse hart en met uw ganse ziel, opdat gij leeft" Peuter. 30:6). "Een Profeet als mij, zal u de HEERE, verwekken; naar Hem zult gij horen" Peuter. 18:15). "Hij is uw leven en de lengte uwer dagen" Peuter. 30:20). "Hij is de Rotssteen, Wiens werk volkomen is" Peuter. 32:4). "Zeg niet in uw hart: Wie zal in de hemel opklimmen?" (Rom. 10:6). "Dit is het Woord des geloofs, hetwelk wij prediken" (Rom. 10:8), zegt Paulus. "Nabij u is het Woord" (Rom. 10:8; Deuter. 30:14). "En doe barmhartigheid aan duizenden dergenen, die Mij liefhebben, en Mijn geboden onderhouden" (Ex. 20:6; Deuter. 5:10). "Die de ongerechtigheid, en overtreding, en zonde vergeeft; Die de schuldige geenszins onschuldig houdt" (Ex. 34:7) als hij geen genoegdoening kan schenken door een borg.

Al deze teksten en de schaduwen die de ceremoniële wet vooruitwierp, waren zoveel voorbodes van het eeuwig evangelie die hun glans verspreidden door het deksel van de donkere bedeling heen. De Israëlieten zagen dit echter niet, maar maakten de wet tot een regel der rechtvaardigheid. Zij meenden door het houden van de wet het eeuwige leven te verkrijgen, terwijl de wet hun alleen het leven in het land Kanaän beloofde. Ze zochten hun rechtvaardigheid in de werken der wet en verkregen die nooit, maar ze ergerden zich aan de Rots der eeuwen. Ze noemden zichzelf Mozes' discipelen, maar Mozes klaagde hen aan bij de Vader, omdat ze de Profeet verwierpen Die hij hun had voorgezegd. Hij dreigde hen met het verderf als ze weigerden naar zijn stem te horen en zo getuigde hij nog tegen hen nadat hij

gestorven was. Maar zij kleefden hun beschuldiger aan en vervloekten en doodden hun enige Voorspraak, Die Zichzelf aan hun vaders had vertoond achter het deksel van Mozes en Wiens heerlijk evangelie verborgen lag onder de dodende letter van de wet. Dit was ook de misvatting van Paulus: hij dacht dat de wet "ten leven was", "maar als het gebod gekomen is", zo is het hem "ten dood bevonden" (Rom. 7:9, 10). Zo werd de tafel van de wet "voor hun aangezicht tot een strik, en wat tot hun welzijn had moeten dienen, werd hun tot een valstrik" (Ps. 69:23, Eng. vert.). De weg die recht scheen, werd tenslotte een weg des doods, want "de weg des levens is den verstandige naar boven; opdat hij afwijke van de hel, beneden" (Spr. 15:24). De wijze en verstandige schriftgeleerde en de eigengerechtigde Farizeeër, die meenden dat zij, en niemand anders, in het voorportaal van de hemel verkeerden, moesten hun plaats afstaan aan hoeren en tollenaars. Zelf voegden ze - onder Gods toelating - zonde tot hun zonde, omdat ze zelf niet ingingen in de hemel en anderen verhinderden om in te gaan. Zo werden ze tot bedriegers van de mensenkinderen, tot moordenaars van de Zoon van God en tot erfgenamen van een groter verderf.

De kerk van God wordt heden ten dage overspoeld met zulke mensen. Hun heiligheid is niet anders dan een schaapskleed. Ze willen slechts een schoon gelaat vertonen naar het vlees. Hun heiligheid bestaat verder alleen maar in vrijwillige hoogmoed, natuurlijke zachtmoedigheid en de kunst om de hartstochten van arme zondaren in beroering te brengen en zo de werking van de Heilige Geest na te bootsen. Zo worden de mensen die onder hun gehoor verkeren, misleid door hun welsprekendheid: Ook bespelen zij de gevoelens van hun hoorders, vervullen ze hen met angst en brengen ze hun natuurlijke en verdorven hartstochten in beroering. Dit gebeurt door middel van hoorbare stemmen, ijdele woorden, luidruchtig geween en krokodillentranen. Deze misleiders zijn zich ervan bewust dat ze ontbloot zijn van genade en dat ze vijanden van God zijn. Ook weten ze dat ze dit alleen maar doen voor hun broodwinning en dat hun werk op de kansel het zwaarste werk is dat zij moeten verrichten. Omdat ze niet drinken uit de bron van het levende water, moeten ze alle stof voor hun preken halen uit hun boeken en opslaan in een verraderlijk geheugen. Ze prediken slechts de letter van de wet, maar hebben geen licht in de zaken die zij verkondigen. Ook gebruiken ze de middelen niet, kennen ze de Schrift niet bevindelijk en geloven ze niet alles wat in de Schrift staat. Dit is het werk van een blinde wachter, die spreekt over een gezicht dat hij zelf heeft verzonnen en dat hem niet door de Heere is geopenbaard, die niets heeft gezien en niets weet dan wat hij van nature weet.

?? In de eerste plaats moest dit deksel de Israëlieten tonen dat Christus, het Licht van het Israël Gods, Die met God de Vader eeuwig is, scheen op het gezicht van Mozes om hun aandacht te vestigen op de enige en eeuwige Vriend van zondaren. Die heerlijkheid en dat Goddelijke licht moesten zij zoeken, hoezeer zij ook bedekt en verborgen waren door de wet die toen werd gegeven, door de wolk die het volk voorging, door het deksel dat op Mozes' gezicht lag en door het voorhangsel dat het heilige van het Heilige der heiligen scheidde. Al deze dingen waren een beeld van de mensheid van Christus. De weg om in te gaan in het Heilige der heiligen is nu ingewijd "door het voorhangsel, dat is door Zijn vlees" (Hebr. 10:19-20). Achter dit voorhangsel "woont al de volheid der Godheid lichamelijk" (Kol. 2:9). Op de berg Thabor scheen het licht door het voorhangsel heen voor de ogen van Mozes, Elia, Petrus, Dakobus en Johannes en al deze getuigen hebben zich daarover zeer verwonderd. Dit gezicht moest na

Zijn opstanding uit de doden aan de wereld geopenbaard worden. Vanwege dit getuigenis heb ik de naam "leugenaar, bedrieger en Antinomiaan gekregen en werd mij verweten dat ik een gevaarlijk mens ben, die de kerken verstoort, onenigheid zaait en zijn mededienstknechten slaat. Maar mijn God weet van mijn werk af. Ik zal ook niet één van mijn vijfhonderd mededienstknechten in het Koninkrijk en in de lijdzaamheid van Christus een predikant noemen, tenzij hij de kracht van Christus kent waarin het Koninkrijk Gods is gelegen (1 Kor. 4:20), de "rechtvaardigheid, en vrede, en blijdschap" (Rom. 14:17), waarin het bestaat, en de lijdzaamheid van Christus, die een van Zijn genadegaven is. Deze lijdzaamheid wordt beproefd opdat ons hart tot Hem zou uitgaan en wordt ook geoefend in het arbeiden voor Zijn zaak en het verdedigen van de waarheid. In alle andere gevallen is de lijdzaamheid, hoezeer ze ook beproefd en geoefend wordt, geen gave van God. Hij straft hen zo, omdat ze Zijn wet hebben overtreden, omdat ze gepreekt hebben terwijl ze niet door God gezonden waren, omdat ze de mensen hebben doen twifelen aan de waarheid, omdat ze de blinden misleid hebben en leugens hebben verkondigd over het verbond des levens en des vredes, dat de Heere met Leviet had gesloten (Mal. 2:4-5). Allen echter die echt arbeiden in de wijngaard des Heeren, allen die Christus prediken in oprechtheid en waarheid, al deze predikers, en hen alleen, wens ik het beste toe en gedenk ik in mijn gebeden. Maar ik ben niet geroepen om voor mijzelf te spreken. God zal in de grote dag openbaren wie ik was. Dan zal ieder hart geopend worden, iedere begeerte geopenbaard worden en ieder waarachtig gebed dat in het geloof gedaan wordt, ten volle verhoord worden.

- ?? In de tweede plaats moest dit deksel Israël wijzen op Christus in Zijn menselijke natuur, het Zaad dat al zo lang voorzeggd en beloofd was. Mozes, die zijn gezicht met een deksel had bedekt, moest hen wijzen op de heerlijke Middelaar Christus Jezus en op de volheid der genade en der waarheid, die Hem zou doen blinken. Degenen die Zijn heerlijkheid hebben gezien en over Hem spraken, hebben ons daarover verteld. Toen Zijn zijde aan het kruis werd doorstoken, heeft God dat met een teken getoond: op datzelfde ogenblik scheurde het voorhangsel van de tempel in tweeën van boven naar beneden. Dit bewees dat de schaduwen voorbij waren en dat de betekende zaak had plaatsgevonden, Hij Die tussen de cherubim woonde, was door het voorhangsel weggegaan, Hij had Zijn heilige woonplaats en Zijn huis verlaten. Nu was Christus de ware Tabernakel, die God Zelf, en geen mens, had gemaakt. Ezechiël noemt deze Tabernakel een "heiligdom". "En de heidenen zullen weten, dat Ik de HEERE ben, Die Israël heilige, als Mijn heiligdom in het midden van hen zal zijn tot in eeuwigheid" (Ezech. 37:28). Alle uitverkorenen zullen in eenheid des geloofs vergaderd worden tot dit Heiligdom, als tot hun Verbondshoofd en tot de God van alle genade en voorzienigheid die allen die tot Hem komen, wie ze ook zijn, tot een schuilplaats zal zijn.
- ?? In de derde plaats moest dit deksel de Israëlieten echter overtuigen van hun aangeboren schuld, vijandschap en blindheid. Van hun schuld, want ze konden het licht niet zien. Van hun vijandschap, want ze verdroegen het Woord niet. Van hun blindheid, want zij konden niet "zien op het einde van hetgeen te niet gedaan wordt" (2 Kor. 3:13). Daarom zien ze tot op heden als ze het Oude Testament lezen zonder het licht van Christus, alleen het deksel van de wet. Ook ligt er nog een ander deksel op hun hart. Dit wordt aangeduid als "het deksel, waarmede alle natiën bedekt zijn" des. 25:7). De god dezer wereld verblindt het verstand van

hen die niet geloven, opdat het heerlijk licht van het evangelie hen niet zou beschijnen en zij gered zouden worden. Dit deksel kan alleen weggenomen worden door bekering tot de Heere en door de zalving, dat wil zeggen door de ogenzalf of de olie, van de Heilige Geest. Deze zalving "leert ons van alle dingen" en "is geen leugen" (1 Joh. 2:27). Als dit heeft plaatsgevonden, "wordt het deksel weggenomen" (2 Kor. 3:16). Dat wil zeggen: als de zondaar tot de Heere bekeerd zal zijn, zal hij de "geleende" heerlijkheid, die van Mozes" gezicht, afstraalde, zien in Christus Jezus. De heerlijkheid van de dienstknecht zal dan blinken in het aangezicht van de Zoon. Ja, dan zullen zij de heerlijkheid van God aanschouwen in het aangezicht van Jezus Christus en zij zullen zien dat de wet vervuld en bevestigd is in het eeuwige evangelie.

- ?? In de vierde plaats moest deze sluier hun tonen dat de weg naar de hemel, die geopend zou worden door de meerdere Middelaar, toen nog verborgen was en nog niet openbaar was gemaakt. Mozes droeg een deksel en in de tabernakel hing het voorhangsel. De Heilige Geest wilde hiermee duidelijk maken dat de weg in het Heilige der heiligen nog niet was geopenbaard, zolang het aardse heiligdom en zijn bediening nog niet te niet gedaan waren. Maar nu is de wet verheerlijkt, de meerdere Middelaar verschenen, het betere verbond geopenbaard, de weg des levens ontsloten, de deur der hoop geopend en wordt onverdiende, volmaakte en eeuwige zaligheid gepredikt aan iedere zondaar, die verloren is in zichzelf, die het oordeel waardig is en die wanhoopt aan zichzelf, of hij nu jood of heiden is.
- ?? Ten vijfde wees dit deksel op de voorrechten die de kinderen Israëls hadden boven alle andere volken op de aarde. Zij hadden een deksel waar ze doorheen konden kijken, maar de heidenen niet. De wet omgaf hen en was hun tot een middelmuur des afscheidsels". "Uit alle geslachten des aardbodems heb Ik ulieden alleen gekend" (Amos 3:2). De arme heidenen leefden echter in de grootste duisternis, God liet hen wandelen in hun eigen wegen en gaf hen over aan hun verstokte hart. Zij waren "vervreemd van het burgerschap Israëls, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld" (Ef. 2:12). Deze middelmuur des afscheidsels, dit voorhangsel dat scheiding maakte en dit deksel dat de heerlijkheid verborg, werden weggenomen toen Christus kwam en de Heilige Geest werd uitgestort. Toen begonnen de heilige wateren van het heiligdom, die ontsprongen uit de fontein van de liefde van de Vader en over de drempel heen liepen, sneller te stromen. Ze overstroomden de oevers van de scheiding en kwamen terecht in de zee van de heidense wereld. Ze brachten alles wat met hen in aanraking kwam, tot leven en deden eikenbomen der gerechtigheid opspringen op beide oevers. Ze waren zowel uit de Joden als uit de heidenen en dienden tot spijszake of tot heling (Ezech. 47:12). Het deksel is nu weggenomen. Christus heeft deze twee tot één nieuwe mens gemaakt. Er is één kudde en één herder, hoewel Abraham niet van ons weet en Israël ons niet kent, Jes. 63:16).
- ?? Ten zesde wees dit deksel op het overblijfsel van de duisternis in zelfs in de meest begenadigde mensen. Al Gods kinderen zullen slechts ten dele kennen en profeteren. Zij zullen slechts zien dooreen spiegel in een duistere rede. De dood en haar schaduwen zullen een dichte sluier leggen op het hart van Gods kinderen en dienstknechten, wier licht het helderst schijnt. Zij zullen soms op de middag moeten tasten als de blinden. Maar de tijd zal komen dat de zakken waarin we nu

profeteren, afgelegd zullen worden, dat het sterfelijke van het leven verslonden zal worden (2 Kor. 5:4), dat Hij Die alleen onsterfelijk is, zal verschijnen, de verderfelijke en het graf te niet zal maken en het slapende stof van Zijn kinderen zal opwekken tot een staat van onsterfelijkheid, heerlijkheid, macht en eeuwig geluk. Tot zover het deksel dat het gezicht van Mozes bedekte. Dit brengt ons tot onze vierde gedachte.

4. *Het einde dat Israël niet kon zien.*

De Israëlieten konden niet "sterk zien op het einde van hetgeen te niet gedaan wordt" (2 Kor. 3:13). Het einde der wet is de Heere Jezus Christus, van Wie Mozes een type was. Hij zou geboren worden uit de kinderen Israëls, Hij zou worden uit een vrouw en worden onder de wet. Als de Borg van zondaren, zou Hij hun oneindig grote schuld betalen en de wet die eer geven die Hij haar niet onthouden had. Dit heeft de Heere Zelf bekend gemaakt toen Hij Zijn Naam, Die altijd geprezen en aanbeden moet worden, uitriep: "HEERE, HEERE, God, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid. Die de weldadigheid bewaart aan vele duizenden, Die de ongerechtigheid, en overtreding, en zonde vergeeft; Die de schuldige geenszins onschuldig houdt" (Ex. 34:6-7), Die de goddeloze nooit zal vrijspreken en Die "niet onschuldig zal houden, die Zijn Naam ijdellijk gebruikt" (Ex. 20:7). Dit alles moest ons tonen dat er een Borg nodig was en dat Hij zeker komen zou, dat God nooit een schuldige kon vrijspreken zonder voldoening, dat Hij niemand voor onschuldig kon houden zonder verzoening en dat Hij aan geen mens - en nog veel minder aan duizenden mensen - genade kon betonen als de wet die Hij toen gaf niet volmaakt werd gehoorzaamd. Mozes was een type van deze Borg. Hij bekleedde een ambt dat deze Borg ook zou bekleden. Hij profeteerde van Hem en getuigde van de rechtvaardigheid van Hem, Die in de wereld gezonden zou worden, Die een profeet zou zijn als Mozes, Die besneden zou worden en zo in de plaats van andere schuldenaren schuldenaar zou worden om de gehele wet te doen en alle gerechtigheid te vervullen en Die in heiligheid en liefde gedurende zijn leven nooit afweek van een tittel van de wet. Hij kon smeekbeden opzenden tot de Vader op grond van Zijn volmaakte gehoorzaamheid: "Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen" (Joh. 17:4). Ik heb de wet volkomen gehouden. Ik heb de wet grootgemaakt en verheerlijkt. Nu kom Ik tot U, heilige Vader met het offer van Mijn eigen lichaam. Zo zal Ik de vloek dragen, Uw toorn stillen, het recht voldoen en verzoening doen voor de zonde. Zo zal Ik als Borg met de overtreders gerekend worden, zal Mijn graf met de overtreders gesteld worden en zal Ik met de rijke in Mijn dood zijn. Zo zal Ik opstaan in een nieuw leven, -als de Eersteling van allen die ontslapen zijn. Zo zal Ik de satan van zijn troon stoten, de dood verslinden, de prikkel van het graf wegnemen en het leven en de onsterfelijkheid aan het licht brengen in de ziel van Mijn gekochte erfenis.

Het is noodzakelijk dat we onderscheid maken tussen de wet van God, die door Mozes werd gegeven en de wet der waarheid, die door Jezus Christus is geworden (Mal. 2:6). De Vader heeft gezegd dat Hij de wet, dat is de zedelijke wet, zou verheerlijken (ges. 42:21, Eng. vert.). Daarna moest Hij Zijn eigen wet, dat is de wet des geloofs, verkondigen. "De eilanden zullen naar Zijn wet wachten" (Ges. 42:4, Eng. vert.). Deze wet zou door Zijn discipelen worden bekrachtigd. Hij gehoorzaamde de geboden van de Vader en bleef in Zijn liefde. Christus was de Knecht Die de Vader ondersteunde. Als Zijn Knecht gehoorzaamde Hij de geboden,

en het gebod dat ten leven is, is ons geopenbaard "tot gehoorzaamheid des geloofs" (Rom. 16:26).

De zedelijke wet is een kastijdende roede in de hand van God de Vader. Daarmee kastijdt Hij alle uitverkoren kinderen die Hij aan Christus gegeven heeft, die allemaal Zijn wet hebben overtreden omdat ze van nature onder de wet waren, die allemaal kinderen des toorns waren gelijk de anderen en schuldig stonden voor Hem. Daarom zegt Hij: "Indien zijn kinderen Mijn wet verlaten, en in Mijn rechten niet wandelen; indien zij Mijn inzettingen ontheiligen, en Mijn geboden niet houden; zo zal Ik hun overtreding met de roede bezoeken, en hun ongerechtigheid met plagen. Maar Mijn goedertierenheid zal Ik van hem niet wegnemen, en in Mijn getrouwheid niet keilen" (Ps. 89:31-34). Daarom legt God Zijn gebod aan het hart en openbaart Hij Zijn toorn, in het hart van de zondaar, tot hij beseft dat hij geestelijk dood is en" er geen hulp of hoop voor hem overblijft. Dan leidt de Vader de ziel tot Christus, in Wie Hij hem heeft verkoren en in Wie Hij de zondaar alleen Zijn goedertierenheid en getrouwheid kan tonen. "Ook wordt hij gestraft met smart op zijn leger, en de sterke menigte zijner beenderen; zodat zijn leven het brood zelf verfoeit, en zijn ziel de begeerlijke spijs; dat zijn vlees verdwijnt uit het gezicht, en zijn beenderen, die niet gezien werden, uitsteken. En zijn ziel nadert ten verderve, en zijn leven tot de dingen, die doden. Is er dan bij hem een, Gezant, een Uitlegger, een uit duizend, om de mens zijn rechte plicht te verkondigen; zo zal Hij hem genadig zijn, en zeggen: Verlos hem, dat hij in het verderf niet nederdale, Ik heb verzoening gevonden" (Job 33:19-24). Dit is het onderwijs van God de Vader. Een uitlegger is iemand die dit onderwijs heeft gevolgd, het geleerde begrijpt en het aan anderen uit kan leggen. Deze uitleggers zijn te vergelijken met de "trouwe man" waarover Salomo spreekt (Pred. 20:6). Als "één uit duizend" moet hij aantonen dat God rechtvaardig is als Hij de zondaar kastijdt vanwege zijn dwaasheid en hem op Christus wijst. Christus is het Rantsoen dat God ons heeft gegeven en in Hem kan God de zondaar genadig zijn en hem verlossen, opdat hij in de kuil niet nederdale.

Toen Mozes onder deze roede doorging, verwachtte hij niets dan het verderf, tot Christus aan het oog des geloofs werd geopenbaard en God hem riep tot gemeenschap met Hem. "Gij doet de mens wederkeren tot verbrijzeling, en zegt: Keert weder, gij mensenkinderen!" (Ps. 90:3).

Zij die nooit deze strengheid van God hebben leren kennen, hebben ook nooit echt iets van Zijn goedheid ervaren. God gaf Israël eerst de wet en daarna beval Hij dat het verzoendeksel moest worden gemaakt. Hij bezocht "hen eerst met duisternis en donkerheid, met onweer en stormwinden en sprak met hen vanuit de verborgen plaats des donders. Daarna wees Hij hen door middel van een offer op Christus en door middel van het verzoendeksel op Zijn barmhartigheden. Dat doet Hij nu nog: "Gelijk als Ik gerecht heb met uw vaders in de woestijn van Egypteland, alzo zal Ik met u rechten, spreekt de Heere HEERE. En Ik zal ulieden onder de roede doen doorgaan, en Ik zal u brengen onder de band des verbonds" (Ezech. 20:36-37). In de wet klaagt God de zondaar aan om hem te overtuigen van de noodzaak van een voorspraak. Als de zondaar onder de roede doorgaat, voelt hij de verschrikking van de wet. Als hij onder de band des verbonds gebracht wordt, mag hij Gods eeuwige liefde in Christus Jezus genieten en leven noch dood zal hem daarvan scheiden.

Onder deze strenge tucht zonk David weg in de "ruisende kuil" en het "modderige slijk" (Ps. 40:3). Hij zou tot in alle eeuwigheid zijn weggezonden in de bodemloze put, als God hem niet had geleid tot Christus, Die hij aanduidt als "een Rotssteen Die

mij te hoog is" (Ps. 61:3). Daar heeft Christus een nieuw lied in zijn mond gelegd, zijn hart geschraagd en zijn gangen vastgemaakt.

De meeste bekeerde mensen in onze dagen kunnen aan dit onderwijs van de Vader ontkomen. Ze huwen een tweede Echtgenoot voor de eerste is gestorven. Ze zeggen dat ze door de liefde getrokken zijn. Zij wonen "in de hoogten, de sterkten der steenrotsen zullen hun hoog vertrek zijn. Hun ogen zullen de Koning zien in Zijn schoonheid; zij zullen een ver gelegen land zien" Jes. 33:16-17). Maar God zegt: "Uw hart zal de verschrikking overdenken" des. 33:18). Zulke bekeerde mensen beginnen in de Geest en eindigen in het vlees. Zij worden niet door God zalig gesproken, want "welgelukzalig is de man, o HEERE! die Gij tuchtigt, en die Gij leert uit Uw wet, om hem rust te geven van de kwade dagen; totdat de kuil voor de goddeloze gegraven wordt" (Ps. 94:12-13). Waarom is die mens gelukkig die zo met verschrikkingen wordt gekastijd en die de verschrikkelijke majesteit van God en zijn eigen zonde en vervloeking uit de wet leert kennen? Omdat God de ziel van zo'n vermoeide en belaste zondaar rust geeft door het geloof in Christus Jezus, totdat de kuil voor de goddeloze gegraven wordt. Hier raakt hij zijn juk en zijn last kwijt en vindt in Christus rust, een zachter juk en een lichtere last. David zou omgekomen zijn onder dit onderwijs, als het geloof niet in zijn hart was gewerkt: "Zo ik niet had geloofd ..., ik ware vergaan" (Ps. 27:13).

Deze kastijding van de Vader wordt ook wel "ons oordeel" genoemd: "Maar als wij geoordeeld worden, zo worden wij van de Heere getuchtigd, opdat wij met de wereld niet zouden veroordeeld worden" (1 Kor. 11:32). We worden door de wet geoordeeld en ter dood veroordeeld. Dan worden we tot Christus geleid, opdat we in Hem zouden geloven ter rechtvaardigheid. Zo "gaan we uit de dood over in het leven" en "komen niet in het oordeel" (Joh. 5:24). Zo drijft dit oordeel dat de wet over ons uitsprekt, ons uit om de wet en de toekomstige toorn waarover zij spreekt, te ontvlieden en de Schuilplaats Die ons voorgesteld is, namelijk Christus, te omhelzen. Daar vindt de dode het leven en de goddeloze rechtvaardigheid. Zo zal, zoals David zegt, "het oordeel wederkeren tot de gerechtigheid; en alle oprechten van hart zullen hetzelfde navolgen" (Ps. 94:15).

"Maar", zou iemand kunnen vragen, "waarom verschijnt God zo verschrikkelijk in de wet?" Iedere zondaar heeft de wet overtreden en wordt door de wet vervloekt. Onder de bedeling van de wet, verschijnt God niet in Christus, maar buiten Christus en is Hij, zoals Paulus zegt, "een verterend vuur". Hij die Gods kind naar deze wet drijft, drijft hem in het vuur en daar baat Christus hem niet. In de hand van God is de wet onze tuchtmeester tot Christus. Als we echter in Hem mogen geloven, verkeren we niet langer meer onder deze tuchtmeester. Dat zegt de Zaligmaker ook: "Een iegelijk dan, die het van de Vader gehoord en geleerd heeft, die komt tot Mij" (Joh. 6:45). "Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen" (Joh. 6:37). Op grond van de redenen die we hierboven genoemd hebben, geeft Hij zulke mensen de volgende raad: "Blijft in Mij" (Joh. 15:4).

Laten we nu eens bezien wat arme zondaren leren door dit onderwijs.

Job leerde dat hij een borg nodig had. Hij wist dat God hem niet onschuldig kon en wilde houden vanwege de ongerechtigheid van zijn jeugd. Hij zei dat God zijn overtredingen in een bundeltje had verzegeld en dat God zo rechtvaardig en wijs was, dat hij Hem in het oordeel op duizend vragen niet één antwoord kon geven.

Daarom smeekt hij God om hem aan te zien in een Borg en hem te leiden tot Zijn stoel, waar hij zich "in eeuwigheid van zijn Rechter zou kunnen vrijmaken" (Job. 23:7).

Toen David dit onderwijs kreeg, keerde hij zijn voeten tot Gods getuigenissen. Hij haastte zich en vertraagde niet om Gods geboden te houden (Ps. 119:59-60). "Hij leerde echter dat geen vlees in deze weg gerechtvaardigd kon worden. Daarom bad hij God om op de grote dag niet met hem in het gericht te treden op grond van de wet. Hij smeekte Christus om Zich voor altijd Borg te stellen voor Zijn knecht. Hier leerde David ook de reikwijdte kennen van het gebod dat zijn dood eiste en toen hij Christus had gevonden, verstond hij ook wat het "einde der wet" was. "In alle volmaaktheid heb ik een einde gezien; maar Uw gebod is zeer wijd" (Ps. 119:96). Toen hij vrijgesproken en gerechtvaardigd was door het geloof in de Borg en Zijn gerechtigheid en zo verlost was van de banden der wet en ondersteund werd door de vrijmoedige geest, noemde hij de mens die dat mocht ondervinden, <zalig. "Een onderwijzing van David. Welgelukzalig is hij, wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is. Welgelukzalig is de mens, die de HEERE de ongerechtigheid niet toerekent, en in wiens geest geen bedrog is" (Ps. 32:1-2). Zo leerde de psalmdichter zingen van genade en recht en leerde Paulus dat de Heere in de wet een vreselijk God is en in Christus de zondaar eeuwig bemint. Hieruit blijkt dat de zedelijke wet gevonden wordt in de handen van de Vader, maar dat de Schrift nooit zegt dat ze in handen van Christus is, zoals zovelen beweren. Ik heb immers al bewezen dat de wet geen deel uitmaakt van de scepter van Christus, die niet van de Sinai, maar uit Sion zal komen. In onze dagen hebben de predikanten en hun gemeenteleden een andere weg en een gemakkelijker manier om zalig te worden, gevonden en ze menen dat het bovenstaande ijdele taal van een Antinomiaan is. Ik weet echter dat het de weg Gods is en tot de goede, oude paden behoort.

Zo is Christus dus het einde der wet tot rechtvaardigheid. Hij alleen kon de wet volmaakt gehoorzamen. De Vader wilde dat Hij de wet zou verheerlijken. Hij moest aan het recht voldoen en iedere zondaar die zichzelf moet veroordelen, moet ook op Hem zien om rechtvaardigheid te ontvangen, anders zal hij nooit gered worden. Christus heeft de wet volkomen gehoorzaamd en door "de gehoorzaamheid van die Ene zullen velen tot rechtvaardigen gesteld worden" (Rom. 5:19). Hij heeft de toorn van God gestild en een weg geopend waardoor "de liefde Gods in onze harten uitgestort kan worden door de Heiligen Geest, Die ons is gegeven" (Rom. 5:5). Hij geeft ons de Heilige Geest om ons heilig te maken en leert ons door Zijn genade om elkaar lief te hebben. Door deze vier dingen is "het recht der wet vervuld in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest" (Rom. 8:4). Zo is de wet onze tuchtmeester geweest tot Christus. " Zo dan, de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus. Maar als het geloof gekomen is, zo zijn wij niet meer onder de tuchtmeester" (Gal. 3:24-25). "Maar nu zijn wij vrijgemaakt van de wet, overmits wij dien gestorven zijn, onder welke wij gehouden waren; also dat wij dienen in nieuwigheid des geestes, en niet in de oudheid der letter" (Rom. 7:4). Ja, we zijn gescheiden van de wet, de onvruchtbare echtgenoot die ons geen vruchten kon doen voortbrengen en ons niet vruchtbaar kon maken. Nu kunnen we een Ander huwen, Een Die zelfs van de dood is opgestaan (en dat is Mozes niet), opdat we Gode vruchten dragen zouden. We zijn geen overspelers in het oog van God, hoewel we de wet van Mozes verlaten hebben en een Ander gehuwd hebben, want onze eerste man maakte ons onvruchtbaar en onze tweede vruchtbaar. Hij huwt de weduwe, verwekt de naam van de verstorvene over zijn erfdeel. Zo handelt Hij kloekelijk in Efratha en maakt Hij Zijn Naam vermaard in Bethlehem (Ruth. 4:10-11). Hij heeft Zijn volk zo

een eeuwige naam gegeven, die niet uitgeroeid zal worden. In Zijn heilige woonplaats is Hij een Vader der wezen en een Man der weduwen. Hij deed hun de schaamte van hun onvruchtbaarheid in de dagen van hun jeugd vergeten en maakte dat ze niet meer dachten aan de schande van hun weduwschap. "Want onze Maker is onze Man, HEERE der heirscharen is Zijn Naam; Hij zal de God des gansen aardbodems genaamd worden" Jes. 54:4.

Hij is de blinde tot ogen en de lamme tot voeten. Hij rooft de buit uit de kaken van de onderdrukker en doet het hart van de weduwe van vreugde opspringen. Hij heeft de wet vervuld, het recht voldaan en de wet verheerlijkt. Zo moeten we ook op Hem zien voor wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en verlossing. Ook moeten we Hem bidden om genade, zodat we werken kunnen doen die rechtvaardig zijn voor God. Zonder deze genade kunnen we nooit gerechtigheid najagen of bekleed worden met een gerechtigheid waarin we in de grote dag staande kunnen blijven. Wij allen leren uit het geloof "de hoop der rechtvaardigheid" verwachten. Deze rechtvaardigheid is dus de volmaakte gehoorzaamheid van Christus aan de wet. God aanvaardt deze rechtvaardigheid en rekent haar Zelf toe aan allen die geloven en dus is het God Die rechtvaardig maakt. Deze gehoorzaamheid van Christus wordt ons gegeven en wordt door de Geest van God toegepast. Daarom staat er dat we zijn "gerechtvaardigd, in de Naam van de Heere Jezus, en door de Geest onzes Gods" (1 Kor. 6:11). Deze gehoorzaamheid wordt ontvangen en toegeëigd door het geloof. Daarom lezen we in de Bijbel dat we "gerechtvaardigd worden door het geloof. De ziel die hier deel aan heeft gekregen, belijdt eerlijk haar verloren staat en de vrije, rechtvaardigmakende genade van God aan hem bewezen. Daarom staat er dat deze ziel rechtvaardig is in haar spreken en rein wanneer zij wordt geoordeeld (Ps. 51:6). Deze rechtvaardigheid stelt hem rechtvaardig voor God. "Want indien Abraham uit de werken gerechtvaardigd is, zo heeft hij roem, maar niet bij God" (Rom. 4:2). Deze rechtvaardigheid of rechtvaardiging voor God gaat gepaard met een oprecht hart, een ootmoedige wandel, een teer geweten en een eerlijk leven. In dit opzicht en van de zijde van de mens bezien, geldt dat "een mens uit de werken gerechtvaardigd wordt, en niet alleenlijk uit het geloof" (Jak. 2:24). Zo heeft Abraham na zijn rechtvaardigmaking zijn zoon geofferd, zo heeft Rachab de spionnen in vrede ontvangen en ze via een andere weg teruggestuurd.

Zo wordt ook iedere rechtvaardige door de werken gerechtvaardigd: hij laat het licht van zijn kennis schijnen voor de mensen, zijn goede werken, zijn geloofsdaden, de arbeid van zijn liefde en de lijdzaamheid van zijn hoop in de Heere Jezus Christus zijn zichtbaar voor anderen. Als we zo handelen, doen we het werk van een evangelist en maken we dat anderen van onze dienst ten volle verzekerd zijn. Dan strijden we de goede strijd des geloofs en doen we de bazuin van het evangelie een zeker geluid voortbrengen. Dan lopen we in de loopbaan en zijn we zeker van de prijs. We moeten echter geen "ja" en "nee" zeggen en niet om ons heen zien, we moeten geen ijdele woorden gebruiken en niet in de lucht slaan. Ook moeten we geen voors en tegens bespreken, geen joodse en Asdodische woorden vermengen en niet pleisteren met ongebluste kalk. We moeten ook niet opbouwen wat ik heb afgebroken, we moeten niet beginnen in het vlees en eindigen in de Geest en onze taal niet doorspekken met "als", "maar" en "ik vertrouw". Dit laat alle mensen in onzekerheid, terwijl "de werking der gerechtigheid - in onze dagen - zal zijn gerustheid en zekerheid tot in eeuwigheid" Jes. 32:17) en onze sterkte in stilheid en vertrouwen zal zijn.

5. Tenslotte zal ik nu de afschaffing van de wet behandelen.

Dat zal er waarschijnlijk toe leiden dat alle boosheid en jaloezie die duivelen kunnen verwekken en mensen kunnen uiten, op mijn hoofd zullen neerdalen en daar zullen blijven rusten. Misschien zal ik ook wel evenveel brieven met laster ontvangen en porto moeten betalen als ik haren heb op mijn hoofd. Maar ik heb mijn goede naam verloren zonder in een schandaal verwickeld te raken. Zij die wachten op mijn val, hebben nog geen feestmaal kunnen vieren. Ze hebben zelf een leerstelling bedacht en mij een overtreder genoemd, omdat ik niet erken dat dit woord waar is. Ze hebben mij strikken gespannen terwijl ik hen bestrafte in de poort. Ze hebben tegen mij samengespannen om de wet te verdedigen en noemen zichzelf een "evangelische vereniging". Anderen, die zelf twee vrouwen hebben, hebben mij al zeven jaar verweten dat ik een Antinomiaan ben. Ze hebben de wet verdedigd als hun enige regel en zijn het zevende gebod, dat overspel verbiedt, en de regel dat een bisschop "ener vrouwe man" moet zijn, vergeten. Anderen hebben mij erger dan een duivel genoemd en mij verweten dat ik een boze geest heb. Weer anderen doen een beroep op mijn liefde. Sommigen kunnen een splinter zien door de balk in hun eigen oog. Anderen hebben mij van de kansel geweerd, terwijl ze het "wat gij niet wilt dat u geschiedt" te vuur en te zwaard verdedigden. Zo heb ik tienduizend leermeesters, maar niet één aardse vader.

Sommigen zeggen ons dat de engelen in de hemel de zedelijke wet moeten gehoorzamen. Ze vergeten echter dat God in de wet spreekt tot de mensenkinderen en niet tot de engelen. De wet van de engelen is niet de wil des bevels, waarin de meester aan zijn aardse dienstknecht zijn bevelen openbaart. De engelen (en de predikanten) zijn namelijk dienstknechten van het evangelie en geen slaven, zij zijn verkoren en bevestigd in hun staat in de Heere Jezus en zij hebben dezelfde regel als Gods kinderen. Naar het woord van Christus is het welbehagen des Vaders, en niet de wil van de eigenaar van de slaven, de regel waarnaar de engelen moeten leven.

"Onze Vader, Die in de hemelen zijt!

Uw Naam worde geheiligd.

Uw Koninkrijk kome.

Uw wil geschiede, gelijk in de hemel, alzo ook op de aarde" (Luk.11:2).

Hieruit blijkt dat het welbehagen des Vaders, Die de engelen verkoren heeft in Christus Jezus, de wet is waarnaar de uitverkoren engelen moeten leven. Dit welbehagen wordt aangeduid als de wil van God die in de hemel wordt uitgevoerd door de engelen die in Christus verzekerd zijn van hun staat. Mozes is nooit hun hoofd geweest. Hij was de wetgever niet, maar Christus, Die het Hoofd is van alle overheden en machten. De engelen zijn begerig om in te zien in Zijn heerlijk evangelie en Hij laat door de Gemeente (en niet door de wet) de veelvuldige wijsheid Gods bekend maken aan de overheden en machten in de hemel (Ef. 3:10).

Ik weet dat Mozes "er van oude tijden in elke stad heeft, die hem prediken" (Hand. 15:21). Zij prijzen de dienstknecht om zichzelf te verhogen, zodat ze stof hebben om te roemen. Maar God zegt ons dat Mozes, Zijn dienstknecht, dood is, dat de hoogmoedigen vernederd zullen worden en dat de Heere der heerscharen alleen verheerlijkt zal worden in de dagen dat het evangelie wordt verkondigd. We weten heel goed dat "een dienaar van de letter" niets kan doen en geen goede indruk kan maken dan door de letter van de wet te prediken. " Gelijk een doorn gaat in de hand eens dronkaards, alzo is een spreuk in de mond der zotten" (Spr. 26:9). Hij die liever

zou vloeken voor het oor van iedere beproefde ziel die onder zijn gehoor zit, wordt zo gekweld door zijn geweten terwijl hij spreekt, dat hij slechts op een doornstruik en een doorn lijkt. Zoals de ram die Abraham in het struikgewas aantrof, kan hij zich niet bevrijden uit de netten waarin hij gevangen zit zonder te liegen en zijn eer te verliezen, omdat hij niets dan een bedrieger is. Zowel God als zijn geweten beschuldigen hem, omdat hij het verbond in zijn mond genomen heeft.

Sommigen zeggen echter dat de wet voor de gelovige niet meer geldt, dat de gelovige niet meer kan sterven, omdat de dood het oordeel van de wet is. In zekere zin is dat waar, want die "geloofd, zal niet sterven in der eeuwigheid" (Goh. 11:26). Maar ik denk dat ze het volgende zijn vergeten: "Want daartoe is Christus ook gestorven, en opgestaan, en weder levend geworden, opdat Hij beiden over doden en levenden heersen zou" (Rom. 14:9) en geen enkel kind van God "leeft zichzelf, en sterft zichzelf". Hetzij dan dat hij leeft, hetzij dat hij sterft, hij is des Heeren (Rom. 14:7-8). De dood, als oordeel van de wet, is een kwaad dat wij hebben verdiend, maar de dood in Christus is een gave van het nieuwe verbond. Voor de zondaar is de dood een vloek, voor de gelovige een zegen. "Een zondaar, honderd jaren oud zijnde, zal vervloekt worden" (Ges. 65:20), maar "zalig zijn de doden, die in de Heere sterven" (Openb. 14:13). Gewapend met de schuld en de vloek der wet is de dood de "koning der verschrikking", maar als de prikkel is weggenomen, is ze slechts "een schaduw". Voor de zondaar is de dood het begin van het oordeel, maar voor de gelovige "het einde zijns geloofs". Job verlangde ernaar, Jakob wachtte erop en Simeon bad erom. Daarover hoeven we ons ook niet te verwonderen, want "kostelijk is in de ogen des HEEREN de dood Zijner gunstgenoten" (Ps. 116:15).

Bovendien is Christus het grote Voorbeeld en Type, de Voorloper en de Eersteling van degenen die ontslapen zijn en is het noodzakelijk dat Zijn volgelingen hun Hoofd navolgen en aan Zijn dood gelijkvormig worden. Hij was de Eerste aan Wie het pad des levens werd getoond. Hoewel de zoon van de weduwe door Elia werd opgewekt, een ander door Eliza, en Lazarus en veel anderen door Christus, werden zij slechts opgewekt tot een eindig leven, want ze stierven opnieuw. Hoewel Henoeh en Elia naar de hemel gingen zonder de dood te smaken, zijn ze nooit van het graf verlost. Christus was de Eerste Die uit het graf opstond tot het eeuwig leven. "Gij hebt mij de wegen des levens bekend gemaakt" (Hand. 2:28). Bovendien moeten de gelovigen "één plant met Christus worden in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen zij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding" (Rom. 6:5). "Indien Een voor allen gestorven is, zijn zij allen gestorven" (2 Kor. 5:15). "Uw doden zullen leven, ook mijn dood lichaam, zij zullen opstaan" (Ges. 26:19). Het is niet zo dat gelovigen nooit sterven; het is duidelijk dat zij twee keer sterven en sommigen van hen sterven dagelijks. Zij sterven voor de eerste keer als ze te maken krijgen met het vonnis der wet. Als de wet komt met macht, wordt de zonde weer levend en sterft de zondaar.

De eerste opstanding vindt plaats onder de werking van de Geest Gods. Daarna sterven ze nog een keer. Maar we moeten onderscheid maken tussen sterven in het geloof en sterven in de zonde, tussen sterven in het vlees en sterven in de Heere. Ook moeten we een onderscheid maken tussen het vlees dat rust in hope en de mens die omkomt in zijn verdorvenheid, tussen het ontslapen in Christus en het ten grave neerdalen met een leugen in de rechterhand.

Anderen zeggen ons dat "de wet het wettische verbond der genade is". Dat klinkt even aannemelijk en heeft evenveel betekenis als de bewering dat er zwarte sneeuw is of witte kolen bestaan. Het komt er namelijk op neer dat Gods vrije genade het loon is dat de zondaar met zijn dode werken heeft verdiend. Als dit loon uit genade

is, kan het niet meer uit de werken zijn en als het uit de werken is, dan is het niet meer uit genade. Het ene moet wijken om plaats te maken voor het andere. Maar wij weten dat God de genade aan Abraham en zijn zaad gegeven heeft in de weg van de belofte.

Anderen die wat meer geleerd zijn, zeggen ons dat er in dit hoofdstuk gesproken wordt over de heerlijkheid van Mozes' gezicht: deze zal weggenomen en tenietgedaan worden. Deze heerlijkheid is echter al weggenomen lang voor Christus kwam. We lezen nergens dat Mozes' gezicht straalde, dan alleen toen de wet gegeven werd en Mozes op de berg verbleef. We kunnen ook nauwelijks geloven dat Mozes achtendertig jaar met een deksel op zijn gezicht gelopen heeft. Zelfs als men dit zou kunnen bewijzen, weten we dat de heerlijkheid die van zijn gezicht afstraalde, bij zijn dood tenietgedaan moet zijn. Het gezicht van Mozes was al vele honderden jaren begraven in het land van Moab, toen Christus in het vlees kwam. Ook kunnen we niet geloven dat de Verlosser alleen in de wereld kwam met de opdracht om de heerlijkheid van het gezicht van Mozes weg te nemen. Dit is niet het einde waarop de Israëlieten niet sterk konden zien, waarover in onze tekst wordt gesproken. Christus wordt niet het "einde van het gezicht van Mozes" genoemd, maar "het einde der wet". Hij heeft de wet groot gemaakt, verheerlijkt, volmaakt gehouden, volkomen vervuld en tenietgedaan: Hij is het einde van de zedelijke wet "tot rechtvaardigheid een iegelijk, die gelooft" (Rom. 10:4). Hij is alleen voor degenen die geloven tot rechtvaardigheid en voor niemand anders, want zulke mensen - en alleen zulke mensen - "worden om niet gerechtvaardigd" (Rom. 3:24). Als ze niet zijn gerechtvaardigd en vrijgemaakt van het kwellende juk van het zedelijke gebod, dat luidt: "Doe dat en leef" (dit gebod is nooit door Christus gewijzigd en dat zal ook nooit gebeuren), als de wet nog steeds de regel van hun leven is, zijn ze nog onder de vloek, want een gebod zonder straf is geen wet. Als dit zo is, zijn ze niet van al hun zonden gerechtvaardigd, niet van hun grootste zonden en van geen enkele zonde, want we kunnen de geboden van de wet niet van de straf scheiden. Christus heeft dit nooit gedaan en ik weet dat Hij dat nooit zal doen. Hij kwam niet om de wet te ontbinden of te veranderen.

Daar is in de Bijbel geen enkele aanwijzing voor. Hij vervulde elk gebod van de wet ter wille van Zijn uitverkorenen. God heeft deze gehoorzaamheid aanvaard en rekt haar toe aan iedere gelovige. Maar voor de halsstarrige is de wet in de hand van de Vader nog steeds wat ze altijd is geweest: een verbond der werken. God rekt zo iemand het loon toe naar schuld (Rom. 4:4). Dit is een verschrikkelijke roede in de hand van God, zelfs voor Zijn kinderen, als Hij de mensen ermee tuchtigt. Dit ervoer Paulus, toen de zonde weer levend werd en hij stierf. Hij zou voor eeuwig gestorven zijn als Christus niet was verschenen, maar het heeft God behaagd Zijn Zoon in hem te openbaren. Als het een verschrikkelijke roede is in de hand van de Vader voor de uitverkorenen, wat moet het dan zijn in de hand van een vertoornd God voor de zondaar? Want het is nog steeds een vurige wet en dat zullen zij die zich verzetten tegen Hem en Zijn Gezalfde ervaren. "Laat ons hun banden verscheuren, en hun touwen van ons werpen. Die in de hemel woont, zal lachen; de HEERE zal hen bespotten. Dan zal Hij tot hen spreken in Zijn toorn, en in Zijn grimmigheid zal Hij hen verschrikken. Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion, de berg Mijner heiligheid" (Ps. 2:3-6). Zo ziet u dat God de hand zal slaan aan allen die Zijn Gezalfde verwerpen, dat Hij nog tot hen spreekt in de onverminderde toorn van de wet en hen verschrikt in Zijn grimmigheid. Ja, God zal de hand slaan aan allen die Christus huwen voor hun eerste man gestorven is. Iedere plant die Hij niet heeft

geplant, trekt Hij uit en iedere tak die geen vrucht draagt - alle onvruchtbare takken, afvalligen en huichelaars - houdt Hij af uit Christus, Die de enige Toevlucht en Schuilplaats van de zondaar is. Zulke mensen zullen vallen onder al de stormen van Zijn toorn. God verschijnt aan hen in de wet en niet in Christus en in die wet is Hij een verterend vuur. Het is vreselijk om afgesneden te worden uit de levende Wijnstok en de enige Toevlucht en te vallen in de handen van de levende God. Zulke ongelukkige mensen aanschouwen God niet in Christus, maar zien een verterend vuur en een verachte Zaligmaker. Daarom roepen ze vol angst uit: "Valt op ons, en verbergt ons van het aangezicht Desgenen, Die op de troon zit, en van de toorn des Lams" (Openb. 6:16).

Zij die zeggen dat de gelovige is onder de zedelijke wet die Christus in Zijn hand houdt, spreken wartaal. Een vertoornd God houdt iedere zondaar de zedelijke wet voor. Daarom raadt de Vader Zijn kinderen aan: "Keert gijlieden weder tot de sterkte, gij gebondenen, die daar hoopt!" (Zach. 9:12) en luidt de raad van Christus: "Blijft in Mij". "Maar die zich neigen tot hun kromme wegen, die zal de HEERE weg doen gaan met de werkers der ongerechtigheid" (Ps. 125:5), maar zij "die van de weg des verstands afdwalen, zullen in de gemeente der doden rusten" (Spr. 21:16). Als u zich tot de wet wendt om daar rechtvaardigheid of volmaaktheid te vinden, zal dat u niet baten. Daarom "die in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht" (Joh. 15:5) en Mijn Vader reinigt deze rank, "opdat zij meer vrucht drage" (Joh. 15:2). Zij die roemen in de wet en deze de gelovige als een regel voorhouden, beseffen nauwelijks wat ze doen. Ze hebben deze dingen niet bevindelijk geleerd en God heeft ze hun niet geopenbaard. Ook worden ze niet geleid door de Heilige Geest en daarom weten ze niet wat ze zeggen en wat ze beweren.

Ik ken verschillende mensen die al jaren onder de wet hebben gezwoegd. Dat zeg ik niet helemaal goed, ze hebben zich verzet tegen het evangelie. Hun gezichten vertellen in wiens handen ze gevallen zijn. Ze voelen daar wel iets van, maar begrijpen het niet. Daarom noemen ze dit een verleiding, de werking van het ongelooft en de beproeving van het geloof. De waarheid is echter dat ze verkeren in de banden van de wet en onder de toorn van God en de verschrikking van de huichelaars, want "zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder de vloek" (Gal. 3:10).

Als Paulus deze verborgenheid bespreekt in dit hoofdstuk, legt hij de volle nadruk op de heerlijkheid van de wet en niet op die van Mozes. De heerlijkheid die van het gezicht van Mozes afstraalde, moest de wet bekrachtigen. Het was een wonder van de Wetgever om de Israëlieten te verzekeren dat de wet van God was, dat ze Goddelijk was en rechtsgeldigheid had. Paulus neemt de heerlijkheid van het gezicht van Mozes en legt deze op de stenen tafelen, want hij zegt: "En indien de bediening des doods in letteren bestaande, en in stenen ingedrukt, in heerlijkheid is geweest" en "indien de bediening der verdoemenis heerlijkheid geweest is" (2 Kor. 3:7,9). Volgens het zevende en het negende vers was de wet heerlijk. "Want ook het verheerlijkte is zelfs niet verheerlijkt in dezen dele" (2 Kor. 3:10), omdat het niets volmaakt gemaakt heeft en omdat er een heerlijkheid is die uitnemender is. De wet is echter de aanleiding tot een betere hoop (Hebr. 7:9), "want indien hetgeen te niet gedaan wordt, in heerlijkheid was, veel meer is, hetgeen blijft, in heerlijkheid" (2 Kor. 3:11). Hieruit blijkt duidelijk dat de heerlijke bediening des doods, die in stenen was ingedrukt, tenietgedaan is door het evangelie. Hoewel we in het laatste gedeelte

van het zevende vers lezen dat deze heerlijkheid tenietgedaan zal worden, staat het woord "heerlijkheid" niet in de grondtekst en hoort het daar ook niet te staan. Paulus vergelijkt hier niet de heerlijkheid van het evangelie met de heerlijkheid op het gezicht van Mozes, want deze verborgen heerlijkheden zijn één in Christus. Hij vergelijkt echter de zedelijke wet met het evangelie en zegt ons dat het ene tenietgedaan wordt en dat het andere, wat uitnemender is, mag blijven bestaan. Zonder twijfel wankelt de wet, is ze verouderd, oud gemaakt en nabij de verdwijning, zodat het Koninkrijk dat wij ontvangen hebben en dat nooit zal wankelen, zonder de wet zal bestaan. "De wet en de profeten zijn tot op Johannes; van die tijd af wordt het Koninkrijk Gods verkondigd, en een iegelijk doet geweld op hetzelfde" (Luk. 16:16).

Niet lang geleden kreeg ik in het huis van een vriend de Bijbel van de bisschop in handen. In het hoofdstuk waaruit onze tekst is genomen, werd in deze Bijbel twee keer gezegd dat de wet tenietgedaan is. In hetzelfde huis zag ik een geleerde die de Bijbel uitlegde. Hij zei veel mooie dingen over dit hoofdstuk, maar ging helemaal voorbij aan het woord "tenietgedaan". Ik denk dat hij dit deed om te voorkomen dat hij een Antinomiaan genoemd zou worden. Ik heb zoveel peetvaders en peetmoeders die mij deze naam gegeven hebben. Omdat ik geen goede naam te verliezen heb, zal ik net als Paulus met veel vrijmoedigheid en openhartigheid spreken en proberen u mijn mening te zeggen.

Enige tijd geleden kocht ik de Bijbelverklaringen van dr. Gill. Ik merkte *dat hij erg benadrukte dat de wet voor Gods kinderen een regel is om naar te leven*. In het volgende fragment maakt hij een zeer verstandig en goed onderscheid.

"Wat ceremonieel is of slechts van betrekkelijk belang is voor de Joden, omdat het te maken heeft met het maatschappelijke leven in Kanaän, is tenietgedaan, maar wat louter van zedelijke aard is, moeten we nog steeds gehoorzamen. U moet onderscheid maken tussen de wet als een verbond der werken en als een regel voor onze handel en wandel. Als verbond der werken is ze tenietgedaan, maar als een regel voor onze handel en wandel is ze nog steeds van kracht. U moet ook onderscheid maken tussen personen. Voor hen die verlost zijn van de wet, is ze tenietgedaan, voor hen die onder de wet zijn, geldt ze nog steeds. Tenslotte moet u ook onderscheid maken tussen het juiste en het verkeerde gebruik van de wet."

God weet dat ik niets weet dan wat Hij me heeft geleerd. Ik moet bekennen dat ik deze verschillen niet allemaal begrijp en dat ik er geen bewijzen voor kan vinden in de Schrift. Toch zal ik niet zo verwaand zijn dat ik zo'n groot, kundig en geleerd man tegenspreek. Ik zal doen wat de apostel Petrus mij beveelt, dat wil zeggen: dienen "als uit kracht, die God verleent; opdat God in allen geprezen worde door Jezus Christus" (1 Petr. 4:11). Ook geloof ik niet dat de zedelijke wet deel uitmaakt van de scepter van de sterkte van Christus, die uit Sion kwam (Ps. 110:2). Als dat zo was, hoefde David niet zo vurig te bidden om de komst van deze scepter, omdat ze dan al een paar eeuwen in de wereld zou zijn geweest.

Sommigen zeggen dat de wet in de handen van Christus is en dat we "voor Christus onder de wet zijn". Om dit te bewijzen, wordt vaak de volgende tekst aangehaald: "Gode nochtans zijnde niet zonder de wet, maar voor Christus onder de wet" (1 Kor. 9:21). Maar ik weet niet waar de tekst staat die zegt dat de wet in de handen van Christus is. Ik geloof dat de zedelijke wet een roede is in de handen van God de

Vader, zoals in het volgende gedeelte zal blijken, en dat ze niets te maken heeft met de scepter waarmee Christus Zijn kinderen regeert. In zijn commentaar op de bovenstaande tekst, verdedigt dr. Gill de opvatting dat de wet een leefregel is. "Zij zijn Gode niet zonder, dat wil zeggen: ze zijn onder de wet van God of de zedelijke wet. Hoewel ze verlost zijn van de vloek en veroordeling van de wet en ze niet meer te doen hebben met het verbond der werken en de bediening van Mozes, zijn ze niet verlost van de plicht om de wet te doen; en te gehoorzamen als een regel voor hun handel en wandel."

Verder zegt dr. Gill over dezelfde tekst: "Ze zijn Christus onder de wet, of onder de wet van Christus, dat is: de wet der liefde."

Het is waar dat de gelovige "Gode niet zonder de wet" is. Dat kan ook niet, want God belooft dat Hij een nieuw verbond met hem zal maken dat anders is dan het oude verbond. In dit verbond worden vergeving der zonden, een nieuw hart en een nieuwe geest beloofd. Dit nieuwe verbond zal in het hart gelegd en in hun verstand geschreven worden. Wat is nu dat nieuwe verbond waarin al deze dingen worden beloofd? Vergeving der zonden. Hoe worden onze zonden kwijtgescholden? Door het geloof; wie gelooft, ontvangt vergeving van zijn zonden door het bloed van Christus. Hoe krijgen we zo'n nieuw hart? Door de levendmakende werking van de Heilige Geest. Verleent God de Geest door de werken der wet of door de prediking des geloofs? Door de prediking des geloofs. Welke wetten worden in het hart van Gods kinderen gelegd en in hun verstand geschreven? Die waar Jesaja over spreekt, als hij zegt: "Tot de wet en tot de getuigenis! Zo zij niet spreken naar dit woord, het zal zijn, dat zij geen dageraad zullen hebben" Jes. 8:20). Wat is deze wet en dit getuigenis? Niet de zedelijke wet, want we zijn er zeker van dat het deksel nog op het hart ligt van hen die onder de zedelijke wet zijn en dat ze geen dageraad zullen hebben voor ze hun hart tot Christus wenden. Het bovengenoemde getuigenis is het evangelie van Christus en de bovengenoemde wet is de wet des geloofs. De profeet noemt deze wet het "woord" en dit woord is het Woord des levens.

Dit alles legt de profeet zelf uit. Hij zegt dat Christus tot een Heiligdom zal zijn voor hen die Hem vrezen, maar "tot een steen des aanstoets en tot een rotssteen der struikeling de twee huizen van Israël" en dat "velen onder hen zullen struikelen, en vallen, en verbroken worden, en zullen verstrikt en gevangen worden" (Jes. 8:14-15). Dit zal wel met sommigen gebeuren, maar niet met allen, want de profeet zegt: "Bind de getuigenis toe; verzegel de wet onder mijn leerlingen" (Jes. 8:16). Wat is dit getuigenis? Het is de waarheid, die "door Jezus Christus is geworden" (Joh. 1:17). Christus heeft van deze waarheid getuigd en ze is Zijn getuigenis. Deze waarheid zal ons vrijmaken. Maar wat is de band waarmee dit getuigenis gebonden wordt? Paulus zegt dat dit de liefde der waarheid is (2 Thess. 2:10). Deze liefde werpt de vrees buiten en maakt ons waarlijk vrij. Wat is de wet die verzegeld wordt onder de leerlingen? Paulus zegt dat dit de wet des geloofs is: "in Welke gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met de Heiligen Geest der belofte" (Ef. 1:13).

Dit zijn de wetten die God belooft te leggen in het hart van Zijn volk en te schrijven in hun verstand. De ene wet noemt God de "wet der waarheid". Deze wet is naar Gods eigen woord het verbond des levens en des vredes. De andere wet, die verzegeld is, wordt de wet des geloofs genoemd. Uit dit geloof zullen de rechtvaardigen leven en daarom is alle roem uitgesloten. Van zulke mensen zegt God: "Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn" (Ezech. 37:27).

Hoe noemt Paulus een mens met wie dit nieuwe verbond is gesloten, die genade heeft ontvangen, die gezegend is met een nieuw hart en een nieuwe geest en in wiens

hart en verstand deze wetten zijn geschreven? Hij noemt hem een duidelijk leesbare "brief van Christus, door onze dienst bereid, die geschreven is niet met inkt, maar door de Geest des levenden Gods, niet in stenen tafelen, maar in vlesens tafelen des harten" (2 Kor. 3:3). Dit evangelie dat door de Geest geschreven wordt in de vlesens tafelen des harten stelt Paulus in het hoofdstuk waaruit onze tekst is genomen tegenover de zedelijke wet.

Omdat de Geest deze wetten schrijft in het hart van de gelovige, is het nodig om te onderzoeken waar de Geest en Zijn wetten zijn. Paulus zegt dat ze allen in Christus zijn. Gods Woord en Zijn Geest zullen nooit wijken van Christus en Zijn zaad. Daarom moeten we ze in Christus zoeken, want "de wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods" (Rom. 8:2). Dit is de wet van het geloof en de waarheid, die de wet des Geestes wordt genoemd en door Jesaja de wet van Christus wordt genoemd. "De eilanden zullen naar Zijn wet wachten" (Ges. 42:4, Eng. vert.). Jeremia noemt ze echter Gods wetten: "Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven" (Jer. 31:33). Dit alles is duidelijk genoeg. Het zijn Gods wetten, omdat daarin het welbehagen van Zijn wil en Zijn belofte in het verbond der genade in Christus Jezus aan ons worden geopenbaard. Het is de wet van Christus, omdat "genade en waarheid door Hem zijn geworden". Er wordt gesproken over de wet des Geestes, omdat Hij de wetten schrijft in de vlesens tafelen van onze harten. Wat heeft deze "wet des Geestes des levens in Christus Jezus" nu voor Paulus gedaan? Ze heeft hem vrijgemaakt van "de wet der zonde en des doods". Wat is de wet der zonde? De wet in onze leden. En wat is de wet des doods? De zedelijke wet die geschreven is op stenen tafelen. Paulus is van beide wetten vrijgemaakt: van de heersende en vernietigende macht van de wet der zonde en van de eisende en veroordelende macht van de zedelijke wet. Zo is hij waarlijk vrijgemaakt, hij is niet vrij om te zondigen, maar in de bovenstaande 3, betekenis vrij van de zonde. Dit alles wordt in ons gewerkt door de Heilige Geest. "De Heere nu is de Geest; en waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid" (2 Kor. 3:17). "Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft, en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen" (Gal. 5:1). De zedelijke wet maakt ons dienstbaar en werkt toorn.

Kunnen we zeggen dat een mens in wie God deze wetten heeft geschreven en in wie Hij dit alles heeft gewerkt, een Antinomiaan is? Zeker, hij is Gode niet zonder de wet, maar voor Christus onder de wet of, zoals dr. Gill zegt, *hij is onder de wet van Christus, dat is de wet der liefde*. Zo is het ook, want we moeten elkaars lasten dragen en zo de wet van Christus vervullen (Gal. 6:2), want het was de liefde die Christus drong om de last van ons allen te dragen. "Niemand heeft meerder liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor zijn vrienden" (Joh. 15:13). Deze wet der liefde kunt u genade, geloof, waarheid of vrijheid noemen, of wat u maar wilt, want dit alles wordt in Christus gevonden. Wie in Christus gelooft, is onder deze wet en niet onder een andere. Ook heeft God door Zijn Geest nooit andere wetten geschreven in het verstand en het hart van Zijn kinderen en in Christus zijn deze wetten onveranderlijk en volmaakt vanaf het begin van de wereld. Ik weet zeker dat Hij nooit andere wetten zal schrijven, want het dienen in de oudheid der letter en de werken der wet worden allebei verworpen. God eist "gehoorzaamheid des geloofs" en wil dat wij Hem dienen "in nieuwigheid des geestes" (Rom. 1:5; 7:6). "Want die Christus in deze dingen dient, is Gode welbehaaglijk, en aangenaam den mensen" (Rom. 14:16). "En zovelen als er naar deze regel zullen wandelen, over dezelve zal zijn vrede en barmhartigheid, en over het Israël Gods" (Gal. 6:16).

Het nieuwe verbond dat aan ons is geopenbaard in de Schrift, wordt soms in het meervoud aangeduid als wetten: "Ik zal Mijn wetten geven in hun harten" (Hebr. 10:16). Soms wordt het ook in het enkelvoud aangeduid met het woord "wet": "De eilanden zullen naar Zijn wet wachten" (Jes. 42:4, Eng. vert.). Merk op dat "de wet der waarheid", die "het verbond des levens en des vredes" genoemd wordt (Mal. 2:6), het eeuwig evangelie in zijn geheel omvat, met alle genadegaven die Christus daarin heeft geopenbaard en beloofd. Deze genade en waarheid zijn door Jezus Christus geworden. De Geest past het evangelie toe aan het hart van de zondaar door het gehoor en daarom wordt het evangelie "de wet des geloofs" genoemd. Door de werking van de Geest werpt de liefde alle vrees en verschrikking buiten, verlicht ze de ogen en verblijdt ze het hart. Daarom wordt er gesproken over "inzien in de volmaakte wet, die der vrijheid is" (Gal. 3:12). De Geest, en niemand anders, komt tot ons en maakt ons levend door Zijn bediening en daarom wordt het evangelie "de wet des Geestes des levens" genoemd. Dit verklaart waarom het woord "wet" in de Schrift afwisselend in het meervoud en in het enkelvoud wordt gebruikt.

De gelovige die in Christus is, is niet onder de zedelijke wet. Hieruit leid ik af dat de zedelijke wet een roede is in de hand van God en een tuchtmeester waarmee de Vader de zondaar onderwijst en vermaant, opdat hij zijn verschrikkelijke staat zou leren kennen. Dan leidt Hij hem van de wet naar Christus, waar hij de zaligheid kan verkrijgen. Dit wordt "een overgaan van de dood tot het leven" genoemd. Hieruit kunnen we dus terecht afleiden dat de zedelijke wet niet behoort tot de scepter van de sterkte van Christus, waarmee Hij over Zijn kinderen regeert.

Zelfs dr. Gill zelf moet, ondanks al het onderscheid dat hij maakt, bij zijn uitleg op deze tekst het volgende zeggen:

"Dit deksel op het aangezicht van Mozes bevatte een verborgenheid. Het was een beeld van het evangelie dat bedekt lag onder de wet en van de donkerheid en de duisternis van de wet met betrekking tot de dingen die het leven en de zaligheid aangaan. Tenslotte is het ook een beeld van de blindheid van de Joden toen de heerlijkheid van het evangelie begon te schitteren in de tijd van Christus en Zijn apostelen. Net als in de tijd van Mozes was deze heerlijkheid in de tijd van Christus en Zijn apostelen zo groot dat de kinderen Israëls, of de Joden, haar niet konden "sterk aanzien", zoals ze eens ook niet konden kijken naar het aangezicht van Mozes, waar hij een deksel op had gelegd. Het was niet zo dat ze niet naar hem mochten kijken, maar ze konden de aanblik van zijn gezicht niet verdragen. Ze konden niet zien "op het einde van hetgeen tenietgedaan wordt", dat is op Christus, Die het einde der wet is en de wet heeft tenietgedaan. Ze konden niet zien op Hem Die de wet heeft vervuld en het einde der wet is tot rechtvaardigheid. Nu deze wet is vervuld, is ze door Hem tenietgedaan."

En als dr. Gill in zijn commentaar op het zeventiende vers spreekt over de vrijheid, zegt hij: "Vrijheid van de banden en de slavernij van de wet, vrijheid van de strenge eisen en de vloek van de wet en van het oordeel. Deze wet noemt Petrus een ondraaglijk juk. Dit juk is heel anders dan dat van de dierbare Verlosser, Wiens juk zacht en Wiens last licht is."

In dit citaat heeft dr. Gill evenveel gezegd als ik heb gedaan. We hebben alleen verschillende woorden gebruikt. Ik zeg: "We zijn niet onder de wet, noch onder de eisende macht van de wet." Dr Gill zegt: "We zijn verlost van de slavernij van de wet, van de strenge eisen en de vloek van de wet en van het oordeel." Tot zover spreekt dr. Gill duidelijke taal. Maar ik weet niet hoe de zedelijke wet

"weggenomen" en "tenietgedaan" kan worden, terwijl Gods kinderen nog onder de wet zijn en deze moeten gebruiken als een regel om naar te leven.

Christus is niet gekomen om de wet te veranderen of in twee delen uiteen te doen vallen. Hoe kan de hele Mozaïsche bedeling weggenomen worden, zoals dr. Gill ergens anders belijdt, terwijl ze voor de gelovige blijft bestaan? Hoe kan deze bedeling tenietgedaan worden door Christus, terwijl wij er - hoewel we in de handen van Christus zijn - nog onder verkeren? Dit zijn verborgen zaken voor mij en ik zou er graag schriftuurlijke bewijzen voor krijgen. De wet maakt geen deel uit van de scepter van Christus, waarmee Hij Zijn kinderen regeert, zoals ik al heb bewezen.

Ik geloof echter dat het verschil tussen dr. Gill en mij in deze zaak meer ligt in geleerdheid en in woorden dan in ons hart en oordeel. Ik ga weer verder.

In zijn brief aan de Kolossenzen zegt Paulus: "En Hij heeft u, als gij dood waart in de misdaden, en in de voorhuid uws vleses, mede levend gemaakt met Hem, al uw misdaden u vergevende; uitgewist hebbende het handschrift, dat tegen ons was, in inzettingen bestaande, hetwelk, zeg ik, enigerwijze ons tegen was, en heeft datzelve uit het midden weggenomen, hetzelfde aan het kruis genageld hebbende" (Kol. 2:13-14). Aan wie schrijft de apostel dit? Aan de Kolossenzen die in de voorhuid waren, want het evangelie der voorhuid was Paulus toebetrouwd. Wat is dan het handschrift, of de schuldbrief, die tegen deze onbesnedenen was? Als u zegt dat het de ceremoniële wet was, antwoord ik u dat deze hun nooit was gegeven. Als u hieraan toevoegt dat de leraars die hen wilden bekeren tot het Jodendom, hen onder de ceremoniën en offeranden brachten omdat de Joden het onwettig achtten om ergens buiten hun eigenland te offeren. Tijdens de Babylonische ballingschap waren ze "zonder offer, en zonder efod en terafim" (Hos. 3:4) en dat zijn ze, nu ze verstrooid zijn, ook. Als u benadrukt dat de heidenen net als de Joden offeranden brachten en daarom onder de ceremoniële wet waren, kan ik antwoorden dat God ze die wet nooit gegeven heeft. Omdat Hij dat nooit gedaan heeft, kunnen we niet zeggen dat ze onder deze wet zijn. Nee, we lezen dat ze "de duivelen offeren, en niet Gode" (1 Kor. 10:20). Daarom blijven we bij onze mening dat deze schuldbrief of dit handschrift niets anders is dan "het werk der wet geschreven in hun harten, hun geweten medegetuigende, en de gedachten onder elkander tien beschuldigende, of ook ontschuldigende" (Rom. 2:15).

Wie heeft ervaren dat zijn geest gewond is en zijn geweten hem beschuldigt, heeft tot zijn droefheid ondervonden wat een rusteloze schuldeiser, verschrikkelijk handschrift en vreselijke schuldbrief dit is. Terecht kunnen we zeggen dat het tegen ons is, maar geloofd zij God, Christus heeft het weggenomen en aan het kruis genageld. Dezelfde wet die op stenen tafelen "geschreven was, was de schuldbrief of het handschrift tegen de Joden en niet de ceremoniële wet. "Want Ik heb met uw vaderen, ten dage als Ik hen uit Egypteland uitvoerde, niet gesproken, noch hun geboden van zaken des brandoffers of slachtoffers. Maar deze zaak heb Ik hun geboden, zeggende: Hoort naar Mijn stem, zo zal Ik u tot een God zijn" Jer. 7:22-23). De schuld die God van hen eiste, was volmaakte gehoorzaamheid aan de zedelijke wet. Deze wet wordt hier "Gods stem" genoemd en Paulus spreekt over "de stem der woorden" (Hebr. 12:19).

De schuldbrief van de Joden is dus de zedelijke wet die op stenen tafelen is geschreven en de heidenen hebben dezelfde wet, want zij "betonen het werk der wet geschreven in hun harten". Deze wet stelt zowel de Joden als de heidenen, ja zelfs de hele wereld, schuldig voor God. Dit handschrift is tegen ons, omdat het in ons de dood en de toorn van God werkt en ons vervloekt, omdat het ons altijd schuldig stelt,

maar nooit hulp biedt. Daarom heeft de Borg de schuld betaald en heeft Hij het handschrift uitgewist, weggenomen en aan het kruis genageld. Ik weet zeker dat er geen begenadigde zondaar is die er één nagel uit wil trekken. Nee, hij zal zich met mij verblijden als hij ziet waar het handschrift nu is. Als iemand tegenwerpt dat de ceremoniële wet de schuldbrief van de Joden was, antwoord ik dat de ceremoniële wet een toevlucht was voor de overtreder van de zedelijke wet. Daar beleed de zondaar zijn overtredingen in tegenwoordigheid van het offerdier en stierf het dier in plaats van de zondaar. Dit was het evangelie van de Joden. Het wees op de Borg en openbaarde hoe Hij de schuldbrief zou wegnemen. Bovendien schaaft Paulus zich onder deze heidense schuldenaars als iemand die onder hetzelfde handschrift was geweest. Hij zegt: "Uitgewist hebbende het handschrift, dat tegen ons was, hetwelk enigerwijze ons tegen was" (Kol. 2:14). Hier volgt dus uit dat dit handschrift dat tegen de Joden en de heidenen was, de zedelijke wet is, want de ceremoniële wet is nooit aan de heidenen gegeven.

Verder lezen we: "Want Hij is onze vrede, Die deze beiden één gemaakt heeft, en de middelmuur des afscheidsels gebroken hebbende, heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees te niet gemaakt, namelijk de wet der geboden in inzettingen bestaande; opdat Hij die twee in Zichzelf tot een nieuwe mens zou scheppen, vrede makende; en opdat Hij die beiden met God in één lichaam zou verzoenen door het kruis, de vijandschap aan hetzelfde gedood hebbende" (Ef. 2:14-16). Aan de Joden waren de heerlijkheid, de verbonden en de beloften gegeven en zij mochten God dienen. Dit onderscheidde hen van alle andere volken. God zegt: "Uit alle geslachten des aardbodems heb Ik ulieden alleen gekend" (Amos 3:2). Paulus noemt dit "de middelmuur des afscheidsels", die door Christus is gebroken toen Hij beval dat Zijn evangelie aan alle schepselen gepredikt moest worden. Hij heeft "de vijandschap in Zijn vlees te niet gemaakt", namelijk de wet der geboden. Als iemand zou tegenwerpen dat de wet die volgens deze tekst is te niet gemaakt, de ceremoniële wet is, dan vraag ik: "Welke troost zou dit de Efeziërs kunnen bieden, die nooit onder deze ceremoniële wet zijn geweest?"

Verder zou ik hem die dit tegenwerpt, willen vragen (als hij tenminste bevindelijk iets kent van de schrik des Heeren) welke vijandschap de ceremoniële wet in hem heeft gewerkt toen hij voor het eerst ontwaakte, of het deze wet was die hem veroordeelde en of hij, zodra zijn geweten hem begon aan te klagen, alle joodse inzettingen begon te houden om zich voor God te rechtvaardigen. Ik denk het niet en ik neem aan dat hij hetzelfde heeft ondervonden als ik, namelijk dat het de zedelijke wet was die hem schuldig stelde voor God, ja, schuldig aan ieder gebod en dat hij heeft geprobeerd om een vertoornde God gunstig te stemmen en zijn eigen geweten tot rust te brengen. Hij ging de sabbat houden en deed belijdenis aan zijn naaste, tegen wie hij gezondigd had. Hij gaf aalmoezen, vastte, probeerde God lief te hebben en de hele wet te houden. Zo probeerde hij om goede werken te stellen tegenover de lange lijst van beschuldigingen die de wet tegen hem inbracht en deze zonden uit te wissen. Dit alles was echter tevergeefs. Het gebod is gekomen en de zonde is weer levend geworden. De wet werkte toorn en de zonde heeft oorzaak genomen door het gebod. De wet dreigde hem met de dood en de ondergang en de zonde heeft alle begeerlijkheid in hem gewrocht. Dit wordt vijandschap genoemd. Christus heeft tijdens Zijn leven de geboden van deze wet volmaakt gehoorzaamd en onze overtredingen van deze wet in Zijn eigen lichaam gedragen op het hout. Hij heeft ook de toorn en de vloek van de wet gedragen, een vloek geworden zijnde voor ons. Door Zijn dood heeft Hij de wet te niet gedaan en zo de vijandschap gedood. Zijn

gehoorzaamheid is onze gerechtigheid en rechtvaardigt ons van het bittere juk van de geboden. Zijn dood is ons rantsoen en rechtvaardigt ons van alle eisen die de wraakvorderende gerechtigheid ons in de toekomst zou kunnen stellen. Daarom staat er dat we tot rechtvaardigen gesteld zijn door de gehoorzaamheid van Een en dat we gerechtvaardigd zijn door Zijn bloed. "Die ons heeft zalig gemaakt, en geroepen met een heilige roeping; niet naar onze werken, maar naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus, voor de tijden der eeuwen; doch nu geopenbaard is door de verschijning van onze Zaligmaker Jezus Christus, Die de dood heeft te niet gedaan, en het leven en de onverderfelijkheid aan het licht gebracht door het Evangelie" (2 Tim. 1:9-10).

Christus heeft de geestelijke dood tenietgedaan in de ongevoelige ziel van de zondaar door hem levend te maken. Hij heeft de prikkel des doods weggenomen uit zijn geweten door Zijn eigen bloed. Hij heeft de eeuwige dood tenietgedaan door als Rechtvaardige voor de onrechtvaardigen te sterven. Hij heeft de bediening des doods, die op stenen tafelen was geschreven, weggenomen door de vijandschap te doden, weg te nemen en aan het kruis te nagelen en Hij heeft tenietgedaan "degene, die het geweld des doods had, dat is de duivel" (Hebr. 2:14) door hem uit het hart van iedere gelovige te werpen en zijn werken te verstoren. Maar laten we nu eens zien voor wie deze wet is tenietgedaan.

De wet is niet voor de weerspannige weggenomen uit de hand van het recht. "Want Mijn zwaard is dronken geworden in de hemel; ziet, het zal ten oordeel nederdalen op Edom, en op het volk, hetwelk Ik verbannen heb" Ges. 34:5). In de tweede plaats zal het oordeel van de wet niet weggenomen worden uit de mond van de Rechter van de levenden en de doden. Hij zal iedere ziel die onder de wet is en de geboden van deze wet heeft overtreden, voor Zich stellen en het vreselijke vonnis ervan vellen: "Gaat weg van Mij, gij vervloekten" (Matth. 25:41). Ten derde is de wet niet tenietgedaan voor ieder die onder haar werkt om het leven en de rechtvaardigheid te verkrijgen. "Nu, degene die werkt, wordt het loon niet toegerekend naar genade, maar naar schuld" (Rom. 4:4). De schuldbrief getuigt nog tegen hem. Ten vierde is de wet ook niet tenietgedaan voor de uitverkorenen die nog in de zonde liggen. Zij verschillen in niets van een dienstknecht, hoewel zij heer zijn van alles, maar zij zijn nog onder deze tuchtmeester en heerser (Gal. 4:1-2). Zij zijn "van nature kinderen des toorns, gelijk ook de anderen" (Ef. 2:3), omdat ze onder de wet zijn en de wet openbaart en werkt toorn. Kort gezegd: iedere ziel die buiten Christus is, is onder de wet. Ik zal nu een beschrijving geven van hen voor wie de wet is tenietgedaan. Terwijl ik dit doe, zal ik niet pleiten voor een andere vrijheid dan voor "de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods" (Rom. 8:21).

Een zondaar wiens zonden zijn vergeven en die gerechtvaardigd is, hangt de Heere aan en is één geest met Hem. Hij staat in het geloof en hij staat vast in Christus Jezus, zijn Verbondshoofd. Paulus zegt dat wij deze hoop hebben, wij die de Geest des Heeren ontvangen hebben en door Hem zijn vrijgemaakt, want "waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid" (2 Kor. 3:17). Dit is geen vrijheid om te zondigen, maar vrijheid van de banden der wet, de toorn van God, de schuld van de zonde en de vrees voor het oordeel. Paulus zegt dat de wet tenietgedaan is voor ons, die ons tot de Heere bekeerd hebben en bij wie het deksel van het hart is weggenomen. Ze is tenietgedaan voor ons, die "de heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende, naar hetzelfde beeld in gedaante worden veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid" (2 Kor. 3:18). Ze is tenietgedaan voor ons, "die weten Wien we

geloofd hebben" (2 Tim. 1:12). Ze is tenietgedaan voor ons, die gevlucht zijn voor de toekomstige toorn en "de toevlucht genomen hebben, om de voorgestelde hoop vast te houden" (Hebr. 6:18). Ze is tenietgedaan voor ons, die hebben ondervonden dat "de wet des Geestes des levens in Christus Jezus ons heeft vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods" (Rom. 8:2). Ze is tenietgedaan voor ons, die "de wet niet te niet doen door het geloof (Rom. 3:31), maar wik de wet bevestigen door te zeggen dat "het recht der wet vervuld is in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest" (Rom. 8:4), die de Heilige Geest, de liefde van God en de gave der rechtvaardigheid ontvangen hebben. Ze is tenietgedaan voor ons die de wet van de waarheid, het geloof, de liefde en de vrijheid in Gods oog ontvangen hebben en die voor Christus zijn onder de wet des geloofs en het verbond der genade. Wij zien dat de wet tenietgedaan is, dat de vijandschap gedood is, dat het handschrift aan het kruis genageld en weggenomen is, omdat onze staat vastligt in Christus, Die onze "Sterkte" en onze "Burg" is, ons "hoog Vertrek" en onze "Toevlucht", Die onze "Verbergung is tegen de vloed" van Gods toorn en Die is als "de schaduw van een zware rotssteen" voor onze ziel, die vermoeid is van het juk van de geboden en van zijn eigen zonden.

Dit is de "klove der steenrots" en de "schuilplaats des Allerhoogsten", dit zijn de "sterkten der steenrotsen". Daar zal het deksel van ons afvallen en zullen onze "ogen de Koning zien in Zijn schoonheid; zij zullen een ver gelegen land zien" (Jes. 33:17). Hieruit blijkt duidelijk dat de oprechte gelovige in Christus is, zoals de Heere zegt: "In die dag zult gij bekennen, dat Ik in Mijn Vader ben, en gij in Mij, en Ik in u" (Joh. 14:20). Wij die in Hem zijn, verheugen zich in Hem, staan vast in Hem, zien dat de wet tenietgedaan is en voelen niets meer van de eisende, bevelende, verschrikkende en veroordelende macht van de wet. In Christus Jezus maakt de wet des Geestes ons vrij en daarom zijn we waarlijk vrij. De gehoorzaamheid die de wet vroeg en de voldoening die het recht eiste, liggen nu beide in het hart van Christus. Zo is de wet groot gemaakt in het hart van Christus: "Uw wet is in het midden Mijns ingewands" (Ps. 40:9).

In het hart van de eeuwige liefde ervaart de gelovige zijn zalige bevrijding en zijn heerlijke vrijheid.

Maar als hij niet staande blijft in deze vrijheid, als hij zich niet wacht voor het zuurdesem der Farizeeën en der Schriftgeleerden, als hij zich door de predikers der wet in de banden laat brengen of als hij tegen Christus is, zal hij merken dat de wet de uitzinnige Galatiër opnieuw betovert en moet hij met David bidden: "Geef mij weder de vreugde Uws heils; en de vrijmoedige geest ondersteune mij" (Ps. 51:14). Dat de predikers van de wet mensen in de banden kunnen brengen, heb ik tot mijn droefheid ondervonden, maar ik kom nu nooit meer in hun nabijheid, omdat ik bang ben dat ze mij aansteken. Niemand dan hij die door Christus is gered, kan deze verborgenheid zien, ervaren en zich erin verheugen. Alle anderen die dit proberen, verduisteren slechts het oordeel van anderen en stichten kwaad, want ze missen een inwendig getuigenis en hebben dit alles niet in hun hart ervaren en genoten. Daarom gaan hun woorden niet gepaard met de zalving van de Heilige Geest. Ze worden niet geleid door het onderwijs van de Geest en ze hebben geen woorden om te spreken en geen wijsheid. Daarom kunnen ze niet spreken over de bevinding van de rechtvaardigen en zich niet goed bedwingen als ze zich verdedigen tegen de verachting van dwazen en de vaardige pen van kwaadwillige critici. Ik zou liever hebben dat zulke mensen de donder van de wet lieten horen dan dat ze zich bezighouden met de verborgen dingen van God. Ja, God zegt hun dat ze Zijn

verbond niet in hun mond moeten nemen, omdat ze nog in hun zonden zijn, omdat de waarheid alleen maar een plaats heeft in hun hoofd en omdat ze alleen maar terug kunnen vallen op een bedrieglijk geheugen, terwijl God hen vaak in verwarring brengt, de satan hen vaak het bestudeerde doet vergeten en ze zichzelf vaak niet meer de helft herinneren van wat ze aan hun geheugen hebben toevertrouwd.

Bovendien heeft hij die niet is in de vrijheid van het evangelie nooit bevindelijk iets geweten en kan hij ook niets weten van deze dingen en van de banden en de verschrikking van de wet. De opdracht van Christus was "om de armen het Evangelie te verkondigen, om de gevangenen te prediken loslating, om de verslagenen heen te zenden in vrijheid" (Luk. 4:18-19). Hij die zich nooit een gevangene heeft gevoeld, die nooit heeft ervaren dat hij gebonden of verslagen was, weet niets van de afschaffing van de wet en voelt niet dat dit nodig is. Hij kent noch de toorn van de wet, noch de liefde van het evangelie. Niemand die de eerste niet heeft gevoeld, zal zich in de laatste verheugen. Wat ik nu heb gezegd, is niet meer dan de Schrift zegt, die getuigt dat de wet tenietgedaan is voor de gelovige en dat Christus de vervulling van de wet is tot rechtvaardigheid voor allen die geloven en dat door Hem de wet voor iedere gelovige wordt tenietgedaan.

Als iemand tegenwerpt dat dit leidt tot lichtzinnigheid, antwoord ik met de gezonde woorden van de Heere Jezus Christus: "Of maakt de boom goed en zijn vrucht goed; of maakt de boom kwaad en zijn vrucht kwaad; want uit de vrucht wordt de boom gekend" (Matth. 12:33). "Die in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht; want zonder Mij kunt gij niets doen. Zo iemand in Mij niet blijft, die is buiten geworpen, gelijkewijs de rank, en is verdord" (Joh. 15:5-6). Laat de gelovige daarom wandelen in de Geest en de begeerlijkheden des vlees niet volbrengen, want de zonde zal geen heerschappij hebben over hem die onder de genade is, omdat hij niet onder de wet is. Als dit Antinomias is, heb ik geen bezwaar tegen deze naam, maar hoop ik dat ik zo zal sterven.

"Maar", zullen sommigen misschien antwoorden, "Doet u dan de wet te niet door het geloof?" (Rom. 3:31). Nee, Paulus zegt dat de prediking van het geloof de wet bevestigt en dat niets anders dit kan en zal doen. Ze bevestigt de rechtvaardigheid van de wet, die vervuld wordt in iedere gelovige, hoewel ze niet door hem wordt vervuld. Ze bevestigt de wet voor de uitverkorenen in de hand van de Vader als een roede der vermaning en een tuchtmeester en ze bevestigt de wet voor de goddelozen in de hand van het recht; voor alle weerspannigen en kinderen van de dienstbare maakt ze de wet tot een gebod ten dode. Zij die de wet op een andere manier preken, gebruiken slechts ijdele woorden en bevestigen niets, want zij weten niet wat ze zeggen en wat ze beweren. De onwetendheid der dwazen is zonde en daarom kunnen we niet zeggen dat ze de wet bevestigt. Het brengen van de gelovigen die in Christus zijn onder de wet, als de regel voor hun leven, waar Christus hun niet nut is, noemt God inslikken van de paden der rechtvaardigen (Ges. 3:12), "tenietdoen van de genade Gods (Gal. 2:21), verleiden van de rechtvaardigen (Jes. 3:12) en hun zielen wankelende maken (Hand. 15:24) en het preken van doortrapte leugens. God heeft de mens geen opdracht of bevel gegeven om dat te doen en daarom kan deze prediking nooit aangeduid worden als het bevestigen van de wet.

Paulus zegt dat de wet dood is, dat de vijandschap gedood en de schuldbrief aan het kruis genageld is door de dood van Christus. "Maar nu zijn wij vrijgemaakt van de wet, overmits wij dien gestorven zijn, onder welke wij gehouden waren; also dat wij dienen in nieuwigheid des geestes, en niet in de oudheid der letter" (Rom. 7:6).

Sommigen zullen misschien antwoorden: "Als het waar is dat de wet dood is, hoe kon ze dan Paulus doden, zoals er staat geschreven: "Maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven" (Rom. 7:9)?" Het is moeilijk om een antwoord te geven aan mensen die logisch denken en die zo wijs zijn en aan alles twijfelen. Toch kunnen we deze leer verstaan als een kijken naar een moordenaar tijdens zijn proces. De wet bepaalt dat hij des doods schuldig is. De wet is dood voor hem, want ze schenkt hem het leven niet en laat hem zelfs niet van het leven genieten zolang hij nog leeft. Toch doodt ze hem ook, want ze zal hem nooit laten gaan voor hij naar de galg is gebracht. Zo is de wet van God dood voor de zondaar, want ze schenkt hem het leven niet. Toch doodt ze hem door de dood in hem te werken en dat is goed. Ze zal hem overleveren aan het oordeel en de straf, want "de prikkel nu des doods is de zonde; en de kracht der zonde is de wet. Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft" (1 Kor. 15:56-57).

Sommigen die wijzer en geleerder zijn, zeggen ons *dat zij de geest van de wet met zich mee zullen nemen naar de hemel*. Ik denk dat ze bedoelen dat ze dat zullen doen als zij die uit de werken der wet en onder de vloek zijn, naar de hemel zullen gaan. Maar "indien degenen, die uit de wet zijn, erfgenamen zijn, zo is het geloof ijdel geworden, en de belofenis teniet gedaan" (Rom. 4:14). Dit alles moet gebeuren voor zulke zielen met de geest van de wet naar de hemel kunnen gaan. Bovendien zegt de Heere der heirscharen dat de dienstmaagd en haar kinderen verlaten zullen zijn, zonder vader en zonder echtgenoot. Zij is Mijn vrouw niet en Ik ben haar Man niet. Het is zeker dat er niemand dan de koningin, de bruid, de vrouw van het Lam in zal gaan in het paleis van de Koning. Niet alleen de dienstmaagd en haar gezin, die de wet aankleven, zullen buitengesloten worden, maar ook de huichelaars, die menen dat ze God tot hun deel hebben, die Christus aankleven en die Hem aangrijpen voor ze van de wet zijn verlost. Zelfs deze dwaze maagden zullen buiten de bruiloftszaal moeten blijven staan.

Het is te vrezen dat deze mensen niet begrijpen wat de Schrift bedoelt met *de geest der wet*. Zij bedoelt daar nooit de Heilige Geest mee. Dit heb ik tot mijn droefheid ondervonden, want de Heilige Geest wordt niet in de wet beloofd. Ook komt Hij niet tot ons in of door de prediking van de wet. God verleent de Geest niet uit de werken der wet, maar uit de prediking des geloofs (Gal. 3:5). Als de Geest zou komen uit de werken der wet, zouden zij die Paulus dienaren van de letter noemt, de dienstknechten van de Geest zijn. Zij die uit de werken der wet en onder de vloek der wet zijn, zouden de gelukkigste van alle mensen zijn, terwijl zij die verlost en bevrijd zijn van de wet, "de ellendigste van alle mensen" (1 Kor. 15:19) zouden zijn. Omdat "de rechtvaardigen de wet niet is gezet, maar de onrechtvaardigen en de halsstarrigen" (1 Tim. 1:9), heeft zij alleen maar een uitwerking in het hart van hen die onder de wet zijn. Paulus zegt dat God de Geest niet verleent uit de wet, want de bediening des Geestes wordt gesteld tegenover de bediening der letter op de stenen tafelen. De wet geeft geen leven en rechtvaardigheid. "Indien er een wet gegeven ware, die machtig was levend te maken, zo zou waarlijk de rechtvaardigheid uit de wet zijn" (Gal. 3:21). Maar in dit hoofdstuk wordt de Geest Die het leven schenkt, gesteld tegenover de bediening des doods, en de bediening der rechtvaardigheid tegenover de bediening der verdoemenis. Van Jeruzalem, dat Christus en Zijn evangelie verwierp, wordt gezegd dat het "dienstbaar is met haar kinderen" (Gal. 4:25). Jeruzalem kan echter niet gebonden zijn in de Geest, want "waar de Geest des Heeren is, aldaar is vrijheid" (2 Kor. 3:17) en geen gebondenheid. Ook staat er dat zowel de moeder der heiligen als de heiligen zelf, vrij zijn. "Wij zijn niet kinderen

der dienstmaagd, maar der vrije" (Gal. 4:31). Hieruit volgt dat de geest der wet gebondenheid is en ons in de banden brengt. Deze geest is de keten waarmee de slaaf gebonden is en wordt "de geest der dienstbaarheid tot vrees" of "slaafse vrees" genoemd. Dit is de tijdelijke en de geestelijke dood en wordt daarom de bediening des doods en der verdoemenis genoemd. Dit alles is niets meer of minder dan de toorn van God tegen alle ongerechtigheid van de mens, die in de wet is geopenbaard. "De wet werkt toorn" (Rom. 4:15). Dit is de geest der wet. Johannes noemt dit vrees en pijn. Maar in de geest der liefde worden geen vrees en pijn gevonden, want "er is in de liefde geen vrees, maar de volmaakte liefde drijft de vrees buiten" (1 Joh. 4:18). Kain, Ezau en Judas waren vervuld met deze geest der dienstbaarheid en iedere wanhopige zondaar die overgegeven is aan een schrikkelijke verwachting van het oordeel is ermee vervuld. De kinderen der dienstmaagd zijn zo zeer met deze geest vervuld, dat van hen geldt: "Zij liggen vooraan op alle straten, gelijk een wilde os in het net; zij zijn vol van de grimmigheid des HEEREN, van de schelding onzes Gods" (Jes. 51:20). Deze geest die in hen is, wordt niet het onderpand van de hemel genoemd, maar "een bewijs des verderfs" (Filip. 1:28).

Toen het gebod, dat ten dode was, David in zijn hart raakte en hij een verschrikkelijk besef kreeg van de toorn van God, noemde hij het oordeel van de wet "strikken des doods" en de toorn van God "banden der hel" (Ps. 18:6). Toen de Zaligmaker in de banden was en aangegrepen werd door vrees, angst voor de dood, de vloek van de wet en de toorn van God, was Hij zo beangst dat Hij bloed zweette. Deze geest der gebondenheid tot vrees beschouwde Hij niet als de vreugde die Hem was voorgesteld, maar als de hel zelf. "Want Gij zult Mijn ziel in de hel niet verlaten" (Ps. 16:10). Paulus wist wat de bediening des doods en des toorns was en hij prees Christus, Die Hem had bevrijd van zo'n grote dood en hem gered had van de toekomstige toorn. "Want God heeft ons niet gegeven een geest der vreesachtigheid, maar der kracht, en der liefde, en der gematigdheid" (2 Tim. 1:7).

Paulus stond in de vrijheid waarmee Christus hem had vrijgemaakt en was niet opnieuw met het juk der dienstbaarheid bevangen. Vroeger had dit juk zwaar op hem gedrukt: "Want wij hebben niet ontvangen de Geest der dienstbaarheid wederom tot vrees; maar wij hebben ontvangen de Geest der aanneming tot kinderen, door Welke wij roepen: Abba, Vader!" (Rom. 8:15). Dit is de Trooster, Die voor altijd bij Gods kinderen zal blijven. Hij zal hun sterfelijke lichamen in die grote dag levend maken en ze gelijkmaken aan het heerlijk lichaam van Christus. Ook zal Hij Gods kinderen met al Zijn volheid vervullen. De wet is een "vurige wet" (Deuter. 33:2). Wanneer de geest der gebondenheid tot vrees en de toorn van God die daarin zijn geopenbaard, uitgestort worden over naamchristenen, zullen ze de wet zo leren kennen. "De zondaren te Sion zijn verschrikt; beving heeft de huichelaren aangegrepen; zij zeggen: Wie is er onder ons, die bij een eeuwige gloed wonen kan?" (Jes. 33:14). Zij zullen ervaren dat de toorn van God die in de wet is geopenbaard "een vuur" is dat is "aangestoken in Zijn toorn en zal branden tot in de onderste hel" (Deuter. 32:22). De geest der gebondenheid zal deze naamchristenen niet in de hemel brengen, maar zal slechts dienen om hun handen en hun voeten te binden als ze in de buitenste duisternis geworpen zullen worden. "De kracht der zonde is de wet" (1 Kor. 15:56). Zij die nu spotten, zullen straks merken dat ze met sterke banden gebonden zijn, want de geest der wet bestaat in angst, dood, verschrikking, toorn en verdoemenis en dit alles werkt de wet in de mens en brengt zij de mens. "De rechtvaardigen is de wet niet gezet, maar de onrechtvaardigen en de halsstarrigen" (1 Tim. 1:9). De wet zal

met de goddelozen meegaan en in de hel tot in alle eeuwigheid haar werk doen in hun ziel en zij die in die verschrikkelijke plaats zijn, weten dit. Zij weten wat banden zijn, omdat ze gebonden zijn. Zij weten wat de bediening des doods is, omdat ze de tweede dood gestorven zijn. Zij weten wat de bediening der verdoemenis is, omdat ze verloren zijn gegaan. Zij weten wat het betekent dat de wet toorn werkt, omdat ze in de vreselijke smeltkroes van Gods toorn verkeren. Zo zullen de onrechtvaardigen en halsstarrigen met hun gekrenkte wet en verbroken verbond en de verschrikkelijke inhoud daarvan, naar de hel gaan. Niet één van de dingen die de wet werkt en die zij de mens brengt, namelijk banden, de dood, toorn, het oordeel en de verdoemenis (en zij werkt niets anders), zal ooit gevonden worden onder de kinderen van God in de hemel.

Maar de genade en de waarheid, die ons vrijmaken en de gemeente, die "een pilaar en vastigheid der waarheid" is, zullen de hemel binnengaan met de wet der waarheid in hun hart (1 Tim. 3:15). "Doet de poorten open, dat het rechtvaardige volk daarin ga, hetwelk de waarheid bewaart" des. 26:2, Eng. vert.). Zo zal Zijn genade geopenbaard worden in heerlijkheid, Zijn waarheid bevestigd worden in de hemel, Zijn goedertierenheid gebouwd worden en Zijn trouw vast zijn tot in eeuwigheid.

Hoewel sommigen ons zeggen dat ze niet verwachten dat ze bevrijd zullen worden van een wet die hun beveelt om God met hun ganse hart lief te hebben, weet ik dat ze God nooit zullen liefhebben in deze wereld of in de toekomst, als ze niet bevrijd worden van de wet en er volmaakt van worden verlost en ze niet meer onder de wet, maar onder de genade zijn. Als iemand God liefheeft, is het alleen omdat God hem eerst heeft liefgehad, want "het bedenken des vrees is vijandschap tegen God" (Rom. 8:7). Het kan zich van nature nooit onderwerpen aan de wet, die liefde eist. Ook heeft God de zondaar niet lief in de wet, want God heeft de mens lief in Christus Jezus. Wie niet bevrijd is van de wet, is in de banden van de vrees en wordt gekweld. Niets dan de liefde van God, kan hem daar ooit van verlossen en de vrees uitwerpen. Hij die niet in deze liefde is begrepen, is als een levenloos instrument (1 Kor. 14:7). Hij is onder de bediening des doods, die hem het leven niet kan geven. Omdat de wet toorn werkt, kan hij door de wet niet liefhebben.

Onwetende, vrijpostige, aanmatigende mensen mogen lichtvaardig handelen met deze verborgen, gewichtige en belangrijke zaken, ze verachten en erom lachen om zo de waardering van dwaze mensen te oogsten, naamchristenen te verharden en brutale huichelaars ertoe te brengen om de dienaren van God te beschimpen en het evangelie van de dierbare Verlosser te belasteren. Ik denk dat dit de zonde tegen de Heilige Geest, óf het smaden van de Geest is (Hebr. 10:29). Maar zo waarlijk als de Heere leeft, het zal in het laatste bitterheid zijn. Sommigen ervaren dit nu al, hoewel ze niet weten wat hen in de banden brengt, omdat ze verblind zijn door het oude deksel. Zij zijn echter in de banden van de wet, waarvoor zij zo ijveren. Ze zijn ook in de banden van een vertoornd God, omdat ze Zijn geliefde Zoon verachten. Hij zal tot hen allen spreken in Zijn toorn, en in Zijn grimmigheid zal Hij hen verschrikken, die zichzelf tegen Zijn Gezalfde stellen. Niemand die zijn vertrouwen niet stelt op Zijn Koning Die op de berg Sions is, zal zich verheugen in Zijn zegen. Gods verwerping van de Joden tot op deze dag is een vreselijk bewijs van deze waarheid.

Wie het Koninkrijk Gods binnengaat, moet wedergeboren zijn. Wie waarlijk wedergeboren is, zal Gods liefde smaken en dat drijft vrees en pijn uit. "Een iegelijk, die liefheeft, is uit God geboren, en kent God. Die niet liefheeft, die heeft God niet

gekend; want God is liefde" (1 Joh. 4:7-8). Als dienstknechten onder een geest der dienstbaarheid met al hun boeien naar de hemel gaan, heeft Gods belofte dat de Geest zal komen, weinig waarde. Dan is het geen zegen dat de Zaligmaker stierf om ons de Geest te kunnen zenden en moet de bevrijding en verlossing van de banden van de wet één van de ergste dingen zijn.

Ik heb dit punt enigszins benadrukt, omdat dit het arminiamsme en naamchristenen, die zo'n vijandschap jegens de genade van God openbaren, in het hart raakt. Ik weet echter uit gezegende bevinding dat de volmaakte gehoorzaamheid die de wet eiste, nu ligt in het hart van onze Borg, dat de voldoening die het recht eiste, nu ligt in een dierbare Verlosser, dat de beloften van God ja en amen zijn in Christus, dat al de volheid van de Geest, al de volheid der genade en al de schatten van wijsheid en kennis in Hem zijn, dat de wet des Geestes des levens ons in Hem vrijmaakt en dat de gelovige in Hem volmaakt is. Daarom, o gelovige, blijft in Hem en laat de satan, de dienstknechten van de satan, het recht en Mozes u niet trekken uit de kloof der steenrots, opdat u niet net als de Galatiërs, weer met het juk der dienstbaarheid bevangen wordt. Bidt of u de vreugde des heils weer mag ontvangen en of Christus u weer met Zijn vrijmoedige Geest wil ondersteunen, want in het werk des geloofs en de arbeid der liefde is volmaakte vrijheid. Dit belijden duizenden met hun mond en hebben duizenden in hun hart ervaren.

Maar zonder verder enige aandacht te besteden aan het gekwaak van de kikkers of mijn argumenten te verspillen aan de honden die tegen de maan blaffen, wil ik spreken over de volgende vraag die zich gemakkelijk bij ons opdringt. Waar komt deze wijdverbreide opvatting dat de wet een leefregel is van de gelovige vandaan, als de Bijbel zegt dat de gelovige (en niemand anders) verlost en bevrijd is van de wet en niet meer onder de wet is, maar onder de genade? Waarom zou de wet zijn leefregel genoemd worden, als de Schrift zegt dat "de rechtvaardigen de wet niet is gezet, maar de onrechtvaardigen en de halsstarrigen" (1 Tim. 1:9)? Als de wet de onrechtvaardigen is gesteld, die allen buiten Christus en onder de wet en de vloek der wet zijn, zouden we juist denken dat zij de enigen zijn voor wie de wet een levensregel is. Heeft Christus niet altijd de wettische mens naar de wet gestuurd met de vraag: "Wat is in de wet geschreven? Hoe leest gij?" (Luk. 10:26), maar de gelovige gezegd dat hij in Hem moest blijven?

Ik denk dat de eerste mens die deze leer beleed en ernaar leefde, Kaïn was. Kaïn en Abel waren broeders. De één was schaapherder, de ander landbouwer en hun offeranden waren in overeenstemming met hun beroep. De één bracht de eerste vruchten van de akker, de ander de eersteling van zijn kudde. We kunnen er zonder twijfel van uitgaan dat het ene offer een lam was, een type van Hem Die een Lam was van voor de grondlegging der wereld. De ander bracht een garve van de oogst, die naar de Schrift een type is van Jezus, de Eersteling van degenen die ontslapen zijn. Deze twee mannen die God aanbaden, waren een voorafschaduwing van de Farizeeër en de tollenaar uit het evangelie. Er waren twee fundamenten waarop zij bouwden en twee grondslagen waarop zij steunden. De ene grondslag was de wet die door Adam was overtreden, de andere het beloofde Vrouwenzaad Dat in het eerste hoofdstuk van het boek Genesis is geopenbaard en Dat de kop van de slang zou vermorzelen. Abel, die van zijn ouders had gehoord dat God hen hun klederen van vijgenbladeren had uitgetrokken, hen had bekleed met de huiden van offerdieren en hun het Zaad had beloofd, geloofde wat zijn ouders hem vertelden (zoals Jakob, die

op hem leek). Daarom nam hij zijn lam in het geloof dat hij dezelfde vergeving en bedekking ontvangen had. Zo ploegde hij in hoop. Ziende op de troon der genade en de cherubim die stonden bij de toegang tot Eden, offerde hij zijn lam in het geloof dat het beloofde Zaad komen zou. Hij zag ook op Hem Die naar de belofte de kop van de slang zou vermorzelen. Hij geloofde dat de satan wel de verzenen van Christus zou vermorzelen, maar dat hij zelf vernietigd zou worden. Hij verwachtte met zijn vader al zijn reiniging en bedekking van de gehoorzaamheid van het beloofde Zaad. De Geest, Die het geloof in Abel werkte, leerde hem op Wie hij zien moest, want het is en was Zijn werk om van Christus te getuigen. In dit geloof naderde hij en offerde hij zijn lam of bokje. Dit was Abels levensregel en godsdienst "en de HEERE zag Habel en zijn offer aan" (Gen. 4:4).

Kain komt met een garve van zijn eerste vruchten. Hij vertrouwt op de wet die zijn ouders hadden overtreden en verwacht op grond van zijn werken een recht op de boom des levens, waarvan zijn ouders zijn verbannen. Zo nadert hij brutaal zonder te zien op de cherubim of het vlammende zwaard van Gods recht, dat God Zelf daar had geplaatst om de boom des levens te bewaren, hun door de boom onderwijs te geven over de weg der genade en door het zwaard de noodzaak van een Borg te leren. Maar Kain ging door, zoals Korach na hem deed in de woestijn. De cherubim en het verzoendeksel waren niet meer dan een herinnering van wat er in Eden was gebeurd. Korach ging echter door zoals Kain ook deed en God noemt hen allebei in judas 9. Kain achtte het verzoendeksel en de cherubim niet, maar zoals een paard in de strijd brak hij door alle hindernissen heen. Hij durfde te naderen op grond van een gekrenkte wet, die zijn ouders hadden overtreden en verwachtte een recht op de boom des levens op grond van zijn werken, zonder te zien op het beloofde Zaad of in Hem te geloven.

Waartoe leidde dit? Wel, de Heere "zag Kain en zijn offer niet aan" (Gen. 4:5), terwijl er vuur van de hemel daalde en het brandoffer van Abel verteerde. Dit gebeurde ook toen Elia het beslissende offer bracht en ootmoedig bad, terwijl de profeten van Baäl tevergeefs tot hem riepen om hun te antwoorden door vuur. Dit zag Kain; hij werd boos en zijn aangezicht verviel. God verwerpt dit dode werk dat gedaan wordt op grond van een gekrenkte wet, omdat het afwijkt van de regel die Hij aan Adam en Eva heeft gegeven en waar Abel naar leefde. Dit rechtvaardigt Hij met een beroep op de bepalingen van het eeuwige evangelie en Hij zegt: "En de HEERE zeide tot Kain: Waarom zijt gij ontstoken, en waarom is uw aangezicht vervallen? Is er niet, indien gij weldoet, verhoging? En zo gij niet weldoet, de zonde ligt aan de deur" (Gen. 4:6-7). Dit is de eerste verwijzing naar de volgende belangrijke waarheid: "Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen" (Hebr. 11:6). Zo openbaarde God vanaf "de baarmoeder van de dageraad" het sieraad van Zijn heiligheid (Ps. 110:3). Hierover twistten Kain en Abel. De één maakte het geloof in de belofte tot een regel voor zijn leven en de ander maakte de gekrenkte wet tot zijn levensregel. Maar omdat het kind van de dienstmaagd niet opkon tegen de argumenten van de gelovige, verdedigde hij zijn regel met zijn goddeloze vuist en doodde hij de gelovige met één slag. Het Nieuwe Testament zegt: "Door het geloof heeft Abel een meerdere offerande Gode geofferd dan Kain, alzo God over zijn gave getuigenis gaf" (Hebr. 11:4). Van Kain lezen we dat hij uit de boze duivel was en dat hij zijn broer dood sloeg, omdat zijn eigen werken boos waren en die van zijn broer rechtvaardig.

Zij die Kain opvolgden in de rechtvaardiging van deze leer, waren de halfslachtige belijders die de zonen van God genoemd werden, maar de dochters van Kain lief kregen. Zij kenden de onderscheidende leer van hun vaders, maar achtten de regel des geloofs niet, omdat ze de macht van God misten. Zij kregen ook degenen lief die God had vervloekt. Deze vermenging van wet en evangelie en de gemengde huwelijken van kinderen van God en wereldlingen, brachten een kwaad in de wereld dat groot was in Gods oog. Henoch profeteerde tegen deze goddeloze mensen en daarom wilden ze hem doden. Ze probeerden hem te vermoorden, maar ze konden hem niet vinden. Hij was ook niet meer te vinden, want God had hem weggenomen. "Want voor zijn wegneming heeft hij getuigenis gehad, dat hij Gode behaagde. Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen" (Hebr. 11:5-6).

Naar deze mensen werd Noach gezonden als prediker van de gerechtigheid. Meer dan honderd jaar preekte hij een toegerekende gerechtigheid en een geloof dat de wereld overwint. Maar zij verwierpen zijn leer en weerstonden de Geest Die door hem sprak, tot God zei: "Mijn Geest zal niet in eeuwigheid twisten met de mens" (Gen. 6:3) en hen spoedig daarna allemaal deed verdrinken.

De Israëlieten in de woestijn konden geen regel zien om naar te leven dan de wet. Ze verwonderden zich als God vroeg: "Hoe lang zullen zij aan Mij niet geloven?" (Num. 14:11). Omdat ze zelf het geloof misten, haatten ze degenen die geloofden. Ze benijdden Mozes in het kamp en Aäron, Gods kind. Ze verwachtten het land der belofte te zullen ontvangen als loon op hun onvolmaakte gehoorzaamheid, maar toen ze inzagen dat ze door het geloof koninkrijken moesten onderwerpen, keerden ze in hun hart terug naar Egypte. Zo konden ze door hun ongeloof niet in de beloofde rust ingaan. God "het volk uit Egypteland verlost hebbende, heeft wederom degenen, die niet geloofden, verdorven" (Judas: 5).

In de dagen van Ezechiël legden de valse profeten de rechtvaardigen de wet op als hun enige levensregel en bemoedigden ze de goddelozen met de belofte van het leven. Zij hebben "het hart des rechtvaardigen door valsheid bedroefd gemaakt, daar Ik hem geen smart aangedaan heb; en zij hebben de handen des goddelozen gesterkt door hem het leven te beloven" (Ezech. 13:22, Eng. vert.).

In de dagen van de apostelen verzetten de rabbi's en de leiders van het volk zich tegen het evangelie tot ze bij het volk uit de gunst raakten en bijna hun ambt en hun broodwinning verloren. Wat moesten ze toen doen? Ze werden huichelaars. "Een grote schare der priesteren werd den gelove gehoorzaam" (Hand. 6:7): En Jakobus zei tegen Paulus: "Gij ziet, broeder, hoevele duizenden van Joden er zijn, die geloven; en zij zijn allen ijveraars van de wet" van Mozes (Hand. 21:20). Zij maakten de Zoon van God tot een middel om Zijn dienstknecht Mozes te verheffen. Paulus noemde deze mensen "valse broederen", "die van bezijden ingekomen waren, om te verspieden onze vrijheid, die wij in Christus Jezus hebben, opdat zij ons zouden tot dienstbaarheid brengen" (Gal. 2:4). Toen ze merkten dat de apostelen bevrijding predikten van het bittere juk van de wet, gingen ze ook preken. Met het doel afbreuk te doen aan het fundament van het evangelie en hun dwaasheid te bedekken, predikten zij Christus. Dit deden zij niet door goedwilligheid, maar "door nijd en twist (...) menende aan Paulus" banden verdrukking toe te brengen" (Fil. 1:15-16). De woorden die deze valse apostelen spraken en de boodschap die zij Gods kinderen brachten, luiden: "Indien gij niet besneden wordt naar de wijze van Mozes, zo kunt gij niet zalig worden" (Hand. 15 :1). Zij gingen niet op wettige wijze met de

wet om en spraken ook niet de taal van de Schrift, die luidde: "Doe dat, en gij zult leven" (Luk. 10:28). Zij voegden hier echter het woord "zaligheid" aan toe en zeiden dat zij, die de wet van Mozes niet hielden, niet konden zalig worden. Daar zegt de wet echter niets over, want hij die de wet doet, heeft geen zaligheid nodig en als hij die wel nodig heeft, kan de wet hem die niet geven. "En de zaligheid is in geen Anderen" dan in Christus (Hand. 4:12).

In de eerste plaats preekten deze mensen de besnijdenis om te kunnen roemen in het vlees, omdat ze anderen tot proselieten hadden gemaakt.

In de tweede plaats preekten ze de besnijdenis om de ergernis van het kruis te doen ophouden en de wereld en de kerk met elkaar te verzoenen.

In de derde plaats wilden ze de gelovigen uit de heidenen maken tot schuldenaars van de gehele wet. In de vierde plaats wilden ze zo aan Christus als Borg en aan Zijn verdiensten voorbijgaan. Want als ik een schuldenaar ben om de hele wet te doen, heeft de volmaakte gehoorzaamheid van de Zaligmaker aan het gebod en Zijn lijden, waardoor Hij het recht van God heeft voldaan, voor mij geen nut en ben ik zelf nog beladen met mijn oneindig grote schuld. De eeuwige gerechtigheid die Christus heeft aangebracht, wordt niet meer gepredikt én de voldoening aan het recht door Zijn offerande wordt ook niet meer verkondigd. Bovendien geef ik de onverdiende belofte van het leven op voor de wet, keer ik de genade mijn rug toe en ga aan het werk. Dan wordt door God "het loon niet toegerekend naar genade, maar naar schuld" (Rom. 4:4). De valse apostelen probeerden de heidense gelovigen onder dit schuldboek te brengen, want er was geen ander handschrift tegen hen dat dit, namelijk de zedelijke wet. Paulus en Barnabas hadden geen klein meningsverschil met deze mannen en voerden lange twistgesprekken met hen, maar het was allemaal tevergeefs. Daarom moesten zij "opgaan tot de apostelen en ouderlingen naar Jeruzalem over deze vraag" (Hand. 15:2). Terwijl zij daar vergaderden, "zijn sommigen opgestaan van die van de sekte der Farizeeën, die gelovig zijn geworden, zeggende dat men hen moet besnijden en gebieden de wet van Mozes te onderhouden" (Hand. 15:5). Hier zien we dat de duivel enige handlangers had die in Antiochië het gist voor hem verspreidden en dat er mensen waren die zijn zaak steunden in de raadszaal te Jeruzalem.

Petrus zegt hun echter dat God het hart van de heidenen heeft gereinigd door het geloof: "Nu dan, wat verzoekt gij God, om een juk op de hals der discipelen te leggen, hetwelk noch onze vaders, noch wij hebben kunnen dragen?" (Hand. 15:10). En Dakobus oordeelt "dat men degenen, die uit de heidenen zich tot God bekeren, niet beroere" (Hand. 15:19).

Nu zullen we de opdracht en de eigenschappen van deze mensen bespreken.

"Nademaal wij gehoord hebben, dat sommigen die van ons uitgegaan zijn, u met woorden ontroerd hebben en uw zielen wankelende gemaakt, zeggende dat gij moet besneden worden en de wet onderhouden; welke wij dat niet bevolen hadden" (Hand. 15:24). Hun kenmerken zijn dat zij de gemeenten beroeren, zielen aan het wankelen brengen, leugens verkondigen en zijn uitgegaan zonder opdracht of bevel.

Ook hebben we het oordeel van de Heilige Geest en van alle apostelen en ouderlingen over deze zaak. "Want het heeft de Heilige Geest en ons goed gedacht, ulieden geen meerdere last op te leggen dan deze noodzakelijke dingen: Namelijk dat gij u onthoudt van hetgeen de afgoden geofferd is, en van bloed, en van het verstikte, en van hoererij; van welke dingen, indien gij uzelfen wacht, zo zult gij weldoen. Vaartwel" (Hand. 15:28-29). Hoe liefelijk waren op de bergen de voeten van degenen die deze goede tijding brachten! Dit is een bevestiging van de woorden van

de Zaligmaker: "Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht" (Matth. 11:30). We zullen nu zien hoe deze boodschap werd ontvangen.

"Dezen dan, hun afscheid ontvangen hebbende, kwamen te Antiochie; en de menigte vergaderd hebbende, gaven zij de brief over. En zij, die gelezen hebbende, verblijdden zich over de vertroosting" (Hand. 15:30-31). Onder de invloed van de satan hadden de valse apostelen de Antiochiërs in de banden gebracht en alle baarmoeders in het paleis van de koning te Antiochië geheel toegesloten. God gaf hun echter de vreugde Zijns heils weder en ondersteunde hen weer met Zijn vrijmoedige Geest. De Heilige Geest, Die de vrijheid liefheeft en verkondigt en Die was "tot een Geest des oordeels degenen, die ten oordeel zaten" te Jeruzalem Ges. 28:6), ging met Paulus en Barnabas naar Antiochië. Hij paste de boodschap toe aan het hart van alle gelovigen en troostte hun ziel met liefde, vreugde en vrede in het geloof en zij "verblijdden zich over de vertroosting". Zo waakten de apostelen en wachtten zich "voor de zuurdesem der. Farizeeën, welke is geveinsdheid" (Luk. 12:1). Paulus zegt: "Dewelke wij ook niet een uur hebben geweken met onderwerping, opdat de waarheid van het Evangelie bij u zou verblijven" (Gal. 2:5). "Wee hun, want zij zijn de weg van Kaïn ingegaan" (Judas: 11).

Toen ik pas in de bediening was, las ik een boek waarin stond *dat de gelovige onder de wet was en dat deze zijn leefregel moest zijn*. Deze opvatting nam ik over zonder de Schrift te raadplegen of God om wijsheid daarover te vragen. In een van mijn eerste boeken heb ik dat ook beweerd Ik ben echter van plan dit uit het boek te verwijderen, wanneer het zal worden herdrukt, want het behoort niet tot het evangelie dat ik ontvangen heb en ik heb het niet van God, maar van de mensen gehoord.

Sommigen zullen zeggen: *Als de wet onze leefregel dan niet is, mogen we leven zoals we willen*.

Ik antwoord, dat ik zou willen dat ik dat kon, want dan zou ik vervuld zijn met de Geest Gods en vrij zijn van alle zonde. Als Paulus had kunnen leven zoals hij wilde, zou hij bevrijd zijn geweest van het "lichaam dezès doods" en Jabes zou verlost zijn geweest van de zonde, zodat ze hem niet smartte (1 Kron. 4:10). God heeft echter beloofd dat Hij Zijn vrees in ons hart zal leggen, zodat we van Hem niet zullen wijken. Hij heeft beloofd dat Hij het willen en het werken uitwerken zal, dat Hij onze stappen zal leiden, ons door Zijn rechterhand zal onderhouden, ons zal bewaren door Zijn grote macht en ons zal reinigen opdat we meer vrucht dragen. Hij heeft ook beloofd dat de zonde geen heerschappij meer zal hebben over degenen die onder de genade zijn, maar alleen zal heersen over degenen die onder de wet, de werken der wet en de vloek der wet zijn, die in hun ongeloof zijn en God niet kunnen behagen en die, omdat ze in de zonde liggen en onder de macht van de zonde zijn, alleen maar kunnen zondigen.

Ik heb deze dingen aan u, gelovige, geschreven om u van argumenten te voorzien, te wapenen en toe te rusten, "opdat gij stof zoudt hebben tegen degenen, die in het aangezicht roemen en niet in het hart" (2 Kor. 5:12), want "de onschuldige zal zich tegen de huichelaar opmaken" (Job 17:8).

Deze uitgave zal er, naar ik verwacht, zeker toe leiden dat ik veel anonieme brieven en vlugschriftjes van twee of drie pennies zal krijgen van hen die in het verborgen schieten en scherpe woorden gebruiken. Dit alles zal mij er alleen maar van overtuigen dat mijn leerstellingen de verborgenheden van het kruis zijn, omdat de ergernis van het kruis nog niet weggenomen is. Hun scherpe woorden zijn niet

geschikt om te bouwen of af te breken. Ze zijn niet opbouwend, omdat er geen liefde in is en ze breken niets af, omdat ze niet met kracht gepaard gaan. Maar God zegt: "Aanschouwt Abraham, ulieder vader, en Sara, die ulieden gebaard heeft; want Ik riep hem, toen hij nog alleen was, en Ik zegende hem" (Jes. 51:2). Alle wetten en regels die voor Abraham golden, waren geschreven op de tafelen van zijn hart, want hij had geen stenen tafelen. De eerste stap die hij nam toen hij wegging uit zijn land, heeft hij gezet in het geloof dat de wereld overwint. Dit geloof, dat door de liefde werkt, nam alle begeerte om weer terug te keren, weg. Dit is het geloof dat wij ook deelachtig zijn. Hij werd besneden op bevel van God en dit was een zegel in zijn vlees van de gerechtigheid die in zijn hart gewerkt zou worden door het zaad van zijn lendenen.

Als ons hart besneden wordt om God lief te hebben, is dit het zegel waarmee de Geest ons verzekert dat de toegerekende gerechtigheid de onze is. Hij moest voor Gods aangezicht wandelen en oprecht zijn. God zou zijn schild zijn en een zeer groot loon. Dit was wandelen in de vreze Gods, in het geloof dat Hij hem zou beschermen en in de verwachting dat hij God voor eeuwig zou genieten als zijn loon en zijn deel. Deze regel moest hij daarna aan zijn huis opleggen en God zei dat ze de wet des Heeren moesten houden. Dit was de gelovige Abraham, de vriend van God, die, hoewel hij geen stenen tafelen had, heeft hij "door het geloof getuigenis gehad" (Hebr. 11:39). "Abraham is Mijn stem gehoorzaam geweest, en heeft onderhouden Mijn bevel, Mijn geboden, Mijn inzettingen en Mijn wetten" (Gen. 26:5).

Gelovigen, God "heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door de Zoon" (Hebr. 1:1), daarom spreekt Hij Die God gezonden heeft, de woorden Gods. "Deze is Mijn geliefde Zoon, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb; hoort Hem!" (Matth. 17:5). "Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion, de berg Mijner heiligheid" (Ps. 2:6). "Welgelukzalig zijn allen, die op Hem betrouwen" (Ps. 2:12). Gehoorzaam Zijn stem en wees standvastig in Hem. Dan zult u zien en ervaren tot troost van uw ziel dat de zedelijke wet voor u in Christus Jezus is tenietgedaan. Maar als u van Christus wijkt door uw hart van Hem af te keren of tegen Hem te zondigen, moet u zich er niet over verwonderen dat Hij keer op keer tegen u spreekt vanuit de verborgen plaats des donders, omdat u niet blijft in Hem, Die een Schuilplaats is tegen die storm. Wat mij betreft, als God mij deze nacht voor Zijn rechtbank zou dagen en mij zou ondervragen over de dingen die ik nu verkondig, terwijl ik zeker wist dat ik verloren zou gaan als ik de waarheid niet verkondigd had, zou ik kunnen zeggen dat ik, naar mijn beste weten en inzicht en naar het getuigenis van mijn geweten, geloof dat wat ik tot nu toe heb gepreekt de zuivere en onveranderde waarheid van het eeuwig evangelie is. Laten we daarom het Woord van Christus" lijdzaamheid vasthouden. Dan zullen we bewaard worden van de ure der verzoeking. Laten we daarom niet bang zijn voor de naam "Antinomiaan, die in onze dagen door naamchristenen gegeven wordt aan hen die de Heilige Geest deelachtig zijn, want een slechte naam zal een goede man nooit schaden.

Een echte Antinomiaan is in Gods oog iemand die "de waarheid in ongerechtigheid ten onder houdt" (Rom. 1:18), die het evangelie wel in zijn hoofd heeft, maar geen genade in zijn hart. Het is iemand die Christus wel belijdt, maar nooit gewassen is in Zijn bloed, vernieuwd is door Zijn Geest en gered is door Zijn macht. Hij houdt een aangenaam leven voor de vrede van het evangelie, een toestemming met het natuurlijke verstand voor het geloof, ongevoeligheid voor vrijheid en brutale aanmatiging voor de genade van de verzekerdheid. Hij leeft zonder de wet, het

oordeel van de zedelijke wet is hem nooit aangezegd. De wet des geloofs is nooit verzegeld in zijn hart, hij heeft de wet der waarheid nooit ontvangen en de wet der vrijheid is hem nooit verklaard. Hij is nooit aangeklaagd voor of weggedaan van de troon des gerichts. Hij is nooit gerechtvaardigd voor de troon der genade of vrijgesproken voor de vierschaar. Hij heeft Gods vreselijke rechtvaardigheid nooit aanschouwd of ervaren. De gerechtigheid van de wet is nooit in hem vervuld en de gerechtigheid van de wet is nooit door hem vervuld. De rechtvaardigheid van het geloof is hem nooit toegerekend en hij heeft nog nooit vruchten der gerechtigheid voortgebracht. Hij is een vijand van de macht van God, van de bevinding van de rechtvaardigen en van iedere dienaar van de Geest. Hij verenigt zich alleen met de huichelaars, die verbonden zijn "in een gans bittere gal en samenknoping der ongerechtigheid" (Hand. 8:23). Hij is iemand die vaak van gedachten verandert, maar zijn hart is nooit veranderd. Hij wendt zich tot veel sekten en gezelschappen, maar hij keert zich nooit tot God. Met zijn woorden betuigt hij zijn ontrouw aan de satan, met zijn hart is hij ontrouw aan God. Hij is ontrouw aan de satan, omdat hij de waarheid spreekt. Hij is ontrouw aan God door een onoprechte belijdenis. In de wereld is hij leugenachtig als hij anderen berispt, onder de huisgenoten des geloofs is hij een onbetrouwbare broeder. Hij is een kind van de satan in de vergadering van de huichelaars en een bastaard in de vergadering der rechtvaardigen. Met de mond ijvert hij voor een verbond dat hem niet redden kan, maar in zijn hart haat hij het verbond dat hem wel kan redden. Zijn hoofd is op de heuvel Golgotha, zijn hart en zijn ziel zijn op de berg Sinäi. Hij is een Farizeeër op de Horeb en een huichelaar in Sion. Hij overtreedt de wet der werken en verzet zich tegen de wet des geloofs. Onder de bediening van de letter is hij een zondaar en onder de bediening van de Geest is hij een ongelovige. Als een boze dienstknecht wordt hij vervloekt door de eeuwige wet en als een ongelovige wordt hij veroordeeld door het eeuwigblijvend evangelie. Dit is een echte Antinomiaan in het oog van God.

Einde